

DEVRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMELİN OLACAK!

■ HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM

Burjuva devletler erkini yıkılıp yerini Demokratik Halk İktidarının biçimlenmesi olan Halk Demokrasisini gerçekleştirmeye tüm ezilenlerin ortak hedefidir.

Sayfa 5

■ KAHROLSUN BURJUVA SENDİKACILIK

Zarflı olarak tüm ezilen ve sömürülen kitlelerin birleşmesi ve kamusal olarak işçi sınıfı mücadelesi, teoride, pratikte, örgütlenmede yan sarmal olarak da gerçek bir araç olduğuna göstermektedir.

Sayfa 7

■ KÜRT REFORMİZMİ

Bugünden sonra reformist burjuva ve küçük burjuvalar, en zor anlarda, karşı devrimin ve tüm gericiğin yanında olmaktadır. Şimdi ilahı çel baskınlarını zayıfıdır.

Sayfa 9

Devrimci Emek

Onbeş GÜNLÜK Sosyalist Dergi
Yıl:5/Sayı:33 / 15 Ekim 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni
K. Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık ..... 100.000 TL

1 Yıllık ..... 200.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık ..... 60 DM

1 Yıllık ..... 120 DM

Hesap No:

Sedat Hayta
Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL
Akisany Şubesi 0078059-9

Adres

Hobyar Mah.
Gemel Nadir Sk.
H.Fazlıoğlu İşhanı D:53
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: 0 212 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Kırataç
Post Lager 3000 Bern 1 Arın
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

H.Keçenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H.Arslan
Ginster Str. 22-44 225
Dortmund / Almanya

Baskı

Serier-Matbaacılık

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ

Sunu:

Onbeş günlük olarak çıkarmaya başladığımız dergimizin yeni sayısında buluşmanın kıvançıyla merhaba.

Evet bu sayımızdan itibaren siz okuyucularımızın da desteğiyle onbeş günlük periyotta çıkma çabası içinde olacağız. Dergimizin yeni görünümü ve sayfa düzeni hakkındaki eleştirilerinizi bekliyoruz. Dergimizin her okurunun aynı zamanda doğal bir muhabirimiz olduğunu hatırlatır, onbeş günlük dergimizde bu desteğe daha fazla ihtiyacımız olacağını şimdiden belirtiriz.

Kapitalizmin uzun süredir yaşadığı kriz ve çöküş süreci hükümet buralımı ve toplu sözleşmelerin de tıkanmasıyla daha da hızlanarak büyüyor. İşçi sınıfını ve tüm emekçi katmanları yoksulluk ve açlık sınırına getiren burjuvazi daha fazla kar ve sömürü isteğiyle %150'lere varan enflasyon oranlarına rağmen işçi sınıfına reva gördüğü %5'lik komik zamlarla kendi kaçınılmaz sonunu da hazırlıyor. Düzensizden tamamen kopan ve artık bu kokmuş düzensizden hiçbir şey beklemeyen emekçiler, sokaklara taşıyor. Önümüzdeki günler çetin çarpışmalara sahne olacak kanlı devrim günleridir.

Yine tüm bu gelişmelere paralel olarak, cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik her türlü saldırı da geçtiğimiz günlerde yoğunlaştı. Artık tüm vahşi yüzünü futursuzca sergileyen sermaye sınıfı, cezaevlerinde de toplu katliamlara girişmekten çekinmiyor. Cezaevlerindeki devrimci tutsaklar da tüm bu saldırılar karşısında barikatlarla ve bedenlerini açlığa yatırarak direniyorlar. İşte bu dönemde kendine insanım diyen herkesin, devrimci tutsakların başlatmış olduğu direnişe omuz vermek, sınıf savaşını yükseltmek, temel görevidir.

Sonunun yaklaşığının bilincinde olan burjuvazi, kapitalist sömürü düzenine karşı savaştan her insana gözdağı vermek amacıyla sistemin bir diğer uzantısı olan mahkemeler aracılığıyla cezalar yağdırmaktan kaçınmıyor. Geçtiğimiz günlerde Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde yatmakta olan TKEP/Leninist davası tutsaklarından yedi kişi ömürboynu ağır haptisten, üç yıl 9 aya kadar değişen çeşitli cezalara çarptırıldılar. Fakat bu cezaları verenler unutmamalıdır ki tarih savaştan tüm devrimcileri heraat ettirecek ve onları yargılayanlar tarihin utanç sayfalarına gömüleceklerdir.

1 Kasında çıkacak olan yeni sayımızda buluşmak dileğiyle.

DEVRİMCİ EMEK

SESSİZ AYAKLANMA

Greveler Sayısızdaki Artış Neyi Gösteriyor?

İşçilerin 20 Eylül'de toplu olarak çıkışları grevler daha da yaygınlaşıyor. 200.000 işçi ile başlayan grevler, giderek iki katına yani 400.000 işçiye ulaştı. Türk-İş'in uzlaşmacı burjuva ybneticileri engellenirse, bu sayı daha da artacaktır. İşçi sınıfının sokaklara taşmasından korkan Tektif, grevleri uygulamaya sokmadı. Bu da açık olarak gösteriyor ki, burjuva sendikacılar işçi sınıfının gücüne bir arsay gelmesinden, eylemlerin büyüvesinden korkuyorlar. Korkuları hem kendi adınadır hem de sermaye düzeni adınadır. Burjuva sendikacıların tüm eylemlerine rağmen Türkiye, TC tarihinin en büyük grevi ile sarışıyor. 12 Eylül öncesindeki yaygın DİSK grevlerine kıyaslan işçi sayısı 250.000 ile bugünkü sayıdan aşağıda kalmıştır. Kâlesellik kazanan büyük grevler neyi gösteriyor?

Grev, direniş, sokak gösterileri, işyeri işgalleri biçiminde eylemlerin yaygınlaşmasının, eylemlere kazanan işçilerin sayısının büyümesinin temelinde ekonomik kriz yatıyor. Türkiye tekelci kapitalist düzenin ekonomik krizi dönümsel değil sürgeçen ve kalıcı özelliğindedir. Ekonomik krizin kalıcı ve yapısal özelliğinden ötürü bu temel üzerinde meydana gelen işçi eylemleri de süreklilik kazanıyor. Meta üretiminden, meta üretiminin işleyiş yasalarından doğan, yeneden ve yeniden üretilen krizleri hükümet ötekentleri ile iletmeye kalkın sermaye sınıfı, amacına hiç bir zaman ulaşamıyor. İşbirlikçi tekelci sermaye, ekonomik krizini iletme olanağına sahip değildir. Ekonomik kriz, meta üretimine bağlı olarak, ondan kopmaz biçimde, bu maddi temel üzerinde sürüp-gidecektir.

Maddi yaşam koşulları sürekli kötüleşen emekçi sınıflar yaşam koşullarını iyileştirmek için artan oranda eylemlere yöneliyorlar. Bugüne kadar izlenen "toplumsal barış" ya da "toplumsal uzlaşma" anlayışı son derece derin olan ekonomik kriz sonucu büyük bir darbe verdi. Yaşam koşulları kötüleşen emekçi sınıfların eylemlerinden eyleme koyması uzlaşmacı görüşlere son ölümcül darbeyi indirdi. Sınıf savaşı, "sınıf-uzlaşması" saptırılıp-götürdü. Sınıf savaşı tek geçerli yöntem oldu; eylem tek geçerli yol durumuna geldi. Emekçi sınıfların gün be gün aktif eylemlere yönelmesi, ezilen ve sö-

mürülen kitlelerin eylemlerinde belirgin bir artış devrimci duruma en belirgin göstergelerinden biridir. Göstergeğin öresi sürekli olarak daha büyük sayıları gösteriyor. En sonunda mücadelelerin öresi patlama noktasına gelecektir; bu duruma her an geçilebilir.

Grevler sayısında artış, hem de belirgin artış olması sosyal-reformistler için henüz bir şey ifade etmiyor. Onlar, grevlerin ekonomik ve politik anlamını kavramamışlardır ya da kavramak istemiyorlar. Ancak, grevlerin belirgin olarak yükseliş içinde olması, emekçi kitle eylemlerinin süreklilik kazanması, sık sık devlet güçleri ile çatışma gündeme gelmesi açık başında işçi için, devrimci nitelikli koruyan insanlar için çok şey ifade ediyor. Halk kitlelerinin eylemlerden eyleme koyması, tekelci sermayenin artık toplumu askisi gibi ve eski yöntemlerle yönetemediğini; toplumsal yaşamda köklü değişiklik olmadan emekçi sınıfların eylem alanından geri çekilmeyeceğini gösteriyor. Son büyük grevler, olayların devrimci yönde geliştiğini kesin biçimde göstermiştir. Devrim gün be gün olgunlaşmaktadır.

Greverde Asıl Kazanım Ne Olmalıdır?

Türk-İş'in toplu sözleşme sürecinde olan 680.000 işçiye satacağı kesinlik kazanmıştır. İşçilerin eyleme geçmeden önce istedikleri ücretleri alamamalarını, işçilerin yeni bir eylem olarak yorumlamak, eylemlerin yapılacağı en kötü yorumu olur. Ücretleri yükseltmeyi tek hedef olarak gösteriler için, mesele böyle anlaşılabilir. Sermaye sınıfı da meseleyi öyle yorumlayacaktır. Ne var ki, ana hedef politik alandan eyleme geçmek olan bir devrimci sınıf için mesele, mücadele birliğini gerçekleştirme, deney birliğini sağlamak, en önemlisi sermaye sınıfı ile savaşıma kapasitesini pekiştirmektir.

Biz, grev ve diğer kitle eylemlerini her zaman bu çerçevede değerlendiririz. Eylemlerin tek doğru eylem biçimi de budur. Daha önce Büyük Zonguldak Eylemlerini, ekonomik olarak istenilen sonuca ulaşamadığı için "yenilgi" olarak nitelendirenler oldu; onlara bu konuda hiç katılmadık. Zonguldak Madenciler Eylemlerinin ana kazanımı, işçilerin mücadele birliğini sağlanması, işçilerin, halk kitlelerinin mücadele birliğini sağlaması, en önemlisi Türkiye

ve Kırdistan işçi sınıflarını İleriye yönelmesi oldu. Madencilerin eylemlerini büyük yapan "nicelik" değildir, madenciler eylemlerini büyük yapan eylemlerle içeriği ve yönlendiği toplumsal sonuçlarıdır. İşçi sınıfı Zonguldak Madenciler Eyleminden sonra kesinlikle İleri gitmiştir. Olayları görüntüleri ve somut sonuçlarıyla eyle alanlar Kama emekçilerinin eylemlerini hiç anlayamazlar. Kama emekçileri son 6 yıldır ekonomik olarak hiç bir sonuç almamış, hatta yasal olarak bir şey kazanmadan mücadele veriyorlar. Kimileri, bu duruma yenilgi diyorlar. Ne var ki, orta yerde yenilgi değil, safere doğru yürüyüş var; büyük yürüyüş devam ediyor. Kama emekçilerinin yıllardır eylem alanlarında olması, yürütülecek kitleyi eyleme çekmeleri, emekçi sınıfın mücadelesine mutlak bir itiş vermiştir. İşçi sınıfının, kapitalist iş-hölanı sonuca bölünmüş olan eylemleri bu eylemlerde yeniden bir araya gelmiş, kaynaşmıştır. Devrimin olması için, emekçi sınıfların kaynaşması şarttır. Kama emekçilerinin eylemleri ise bunu sağlıyor. İşçi sınıfı tüm eylemleri ile bu güne kadar ki en büyük kaynaşmayı ve saftaşmayı sağladı. İşçi sınıfı mücadele deneyimi ve savaşı kapasitesi pekişmiş olarak daha büyük çatışmaları yönetecektir.

Bu yazının yazıldığı günlerde, grevler devam ediyor. Sermaye ve devletin grevleri ezme için yoğun hazırlık içinde olması, çatışma olasılığını artırıyor. Türk-İş burjuva liderleri, işçilerin çatışmada hazırlıklı yakalanması, devletin iş grevleri ezmesi için elinden gelen her şeyi yapıyorlar. Yüzbinlerce işçinin, devlet güçleri ile çatışması burjuva sendikacılarını en az sermaye sınıfı kadar kaygılandırıyor; çünkü yazgıları birbirine bağlıdır. Bu nedenle, MGK'nın baskısı ile 7 Ekim Büyük İşçi Eylemi ertelendi. Ancak, yeni büyük eylem kalıcılığı koşulları doğuyor. Eğer işçiler, daha büyük eylemlere yönelirlerse, devlet güçleri ile çatışsalar, bu, tamamen kendi güçleri ve tekiyetleri ile olacaktır. İşçilerin gerçek düşmanlarını tanımaları, devletin burjuva sınıfına ölümlü ve faşist politik karakterini kavramaları, grevlerin en büyük kazanımlarından biridir. Grevler, işçiler için yalnızca bir okul olmakla kalmayıp, işçi sınıfı ile diğer emekçi kitlelerin kaynaştığı devrim mücadelesinde okulları durumuna geliyor. Karşı-devrim cephesini asıl kaygılandırıcı da burasıdır. Sermaye cephesi, grevlerin ekonomik sonuçlarından değil, toplumsal sonuçlarından korkuyor. Mâtarizmi göstermesi, işçileri kuşama alması bundandır.

Yüzbinlerce işçinin günlerce süren

grevlerinde ana kazanım, işçi sınıfının devlet güçleri ile çatışması, burjuva sendikalarına ve sermayenin baskılarını aşması, tüm çalışanlere önderlik edecek düzeye gelmesidir. Grevler, sermaye, devlet ve sendikaların baskılarını aşma hedefini kendi içinde taşıyor. Grevler uzadıkça, eylemler yoğunlaştıkça, emekçi kitleler eylemlere yöneldikçe, işçiler hedeflerine daha da yaklaşacaktır. Büyük işçi grevlerinin, grevlerin amaçlı hedeflerini aşan sonuçlara yol açacağını da biliyoruz. Grevler, tüm çalışan ve sömürülen halk kitlelerini kurtuluşu bir adna daha yaklaştırıyor. Bu büyük grevleri "büyük yapılan" yön de burasıdır.

Sermaye ve Devlet, Güçlü Bir "İç Düşman" ile Karşı Karşıya...

İşçi sınıfına, Kürt Halkının, Türkiye emekçi sınıflarının ve devrimci güçlerin vermiş olduğu mücadelede anlamak için, sermaye ve devlet cephesindeki hazırlıklara bakmak yeterlidir. Dünyanın en büyük ordularından birine sahip olan Türkiye, benzeri de yaşamıyor, yine dünyanın en büyük polis gücüne sahip oldu. Devlet istihbarat ağına her tarafa yaydı. Her tek tek güç olarak hem de insan sayısı olarak büyük bir militarist güç durumuna geldi. Halk kitleleri faşist-militarist güçlerin baskısı ve kuşatması altında tutuluyor. Türkiye ve Kürdistan halk hareketlerinin yükselmesi ile birlikte varolan güçleri ve varlığını tehlikede gören sermaye sınıfı, onbinlerce silahlı faşist de silahlandırdı. Şovenizm propagandası ve silahlanma çabasına ile tüm gerici güçler ayağa kalktı. İşbirlikçi tekeli sermaye, tüm askeri ve toplumsal güçlerin iç savaş cephesine sürmüştür. Bu kadar büyük güç nedir? Sermayenin büyük bir militarist güç oluyormuş, ekonomiyi militaristleştirme için temel nedeni büyük bir "iç düşmanla" karşı karşıya kalmış olmasıdır. İşçi sınıfı, Kürt ve Türkiye Halk hareketi gereğinden büyük bir güçtür ve sermaye için derin "endişe" kaynağıdır.

Grevli işçiler henüz silahlı olmadığı halde, askeri kışlaları ve polis merkezlerine saldırmadıkça görece sermaye ve devletin bunca korkusu ve telaşı nedir? Neden, grevleri eylemlere yoluna geçiyor ya da grevleri örneğin tarafından tehdit ediyor? Grevleri hedefinden uzaklaştırarak için, burjuva partilerin bunca çabası nedir? Neden, neden, neden tüm bunların ana gerekçesi? Ekonomik kriz, devrimci durum, iç savaş ve bunun yol açacağı ayıklanma durumu, sermaye cephesinin bunca hazırlanması ve yoğunlaşması nedenidir. Emekçi devrim temposu farkında mı kendi gücünde ve konumunda? Ancak düşmanımız bizim kendisi için nasıl tehlikeli bir düşman olduğumu-

sun farkındadır. Bunun için militarist-faşist güçlerini kullanması salıverdi.

Büyük Devrimci Hedefler İçin...

Kürdistan ve Türkiye son on yıldır devamlı yitip-elmeye, yığılıp giden ve sertleşen kitle eylemlerine sahne oluyor. Bu zaman içinde, bugüne kadar milyonlarca emekçi eylemciye baskı vardı, direndi, çatıştı, kitle hareketi gerçek bir halk hareketi özelliği kazandı. Kürt Halkının ulusal-ulusal kurtuluş yolundaki silahlı mücadelesi en yakın sürdürüyor. Türkiye emekçi halk kitlelerinin mücadelesi süreklilik kazandı. Eylemlerin biri bitiyor, biri başlıyor. Bu dönem en büyük ve ayırt edici özelliği, bugüne kadar görülenin eylemlere sahne olmasıdır. Kürt Halkının olsun, kama emekçilerinin olsun, işçi sınıfının olsun, ortaya koydukları eylemler, pırdıya kadar ki, en etkin ve güçlü eylemlerdir. Milyonlarca emekçinin devamlı olarak eylemlere olması, en son olarak yekûnlerce işçilerin greve çıkması, anlamak, görmek ve dayanak olmayan reformist sol için sadece rakamlardır. Onlar, eylemlerin ekonomik, politik, toplumsal ve tarihsel anlamını görmüyor, duymuyor ve anlamıyorlar. Ancak devrim yoluyla kurtulan eylemlerle başlayan, buradan da sosyalizme ulaşmak isteyen bütün için, olayların devrimci anlamı vardır. Olaylar devrimci, emekçi kitleler gün be gün devrimci doğru yöneliyorlar.

Emekçi sınıfı için başında eylemlere iten yani kitle eylemine itiş veren sermayenin kendisidir. Bunun böyle olması, için doğasına uygundur. Kapitalizme sömürü ve baskı koşulları emekçi sınıfları mücadeleye iter, bir araya getirir, örgütlenmeye zorlar. Kesinlikle, emekçi sınıfı mücadeleye ve örgütlenmeye zorlayan sermaye düzenidir. Kapitalizmin toplumsal mekanizmaları, yekûnluğa, itişli emekçileri eğitir, ayınlara ve ayıklanmalara doğru iter. Emekçi sınıfı önceleri, kendisinden eylemlere yönelir. Onları eylemlere iten sermaye sınıfıdır. Kendisinden eylemler öncesi, emekçi sınıfı için çok önemli okul görevi görür. Ücretliler sınıfı, bu süreçte, kendi çıkarlarını bilincine varır, politik olarak, tüm sermaye güçleri-ne karşı örgütlenme gereğini öğrenir. Sürecin sonucunda, emekçi sınıfı bilingi hedefli eylemlere yönelir. Burada onları bir araya getirmeye zorlayan yine kapitalizmin koşullarıdır ne var ki, mücadeleye itiş veren bilingileridir. Emekçi sınıflar bilingi olarak mücadeleye çıkarlar. Böylece sınıf savaşını en yoğun ve sert dönemine girer. Türkiye'de de emekçi sınıflar böyle bir süreç yapıyor. Olaylar genellikle kendisinden olmakla birlikte, artık işçi sınıfı, sınıf bilincine sahiptir. Devrimci sınıf bilinci her eylemde daha da pekişmektedir.

Devrimci Emekçi sınıfları, Türkiye ve Kürdistan'da yaşananakta olan durumu bir "ayıklanma durumu" olarak nitelendirirler. Gerçek anlamda olaylar bir "ayıklanma durumu" gösteriyor. Emekçi kitleler yekûndur ve milyonlarca bir güçte bir güç "sessiz ya da gırtl ayıklanma" yapıyor. Bugünkü durumu "sessiz ya da gırtl ayıklanma durumu" olarak nitelendirilmekte. Nedeni, kitlelerin henüz kurtuluşu eylemler için ayıklanmaması ancak, adım adım buna doğru bir sessizlik içinde ya da "gırtl" olarak yol almalarıdır. 400.000 işçinin greve çıkması da adım koyduğumuz durumun bir parçası ve ifadesidir. Sessiz ayıklanma kademede içinde "gırtl" sosyalizm bilincini de taşıyor. Olayların gelişmelerine bakarsak, kitle eylemlerindeki bu salkınmayı bu "gırtl sosyalizm" görüyoruz. Ama bu kadar değil, artık kitle kitle kitleler son işçi grevlerini "toplumsal başkaldırı" olarak algılamaya başladı. Grevler işçi yekûndur. Sosyalist yayın organları hali durumun gerisinde sürüklenmeye devam ediyor. Yayın organlarında ya genel her zamanki gibi işçilerin bilincinde yerlere kadar eğilip, avrâyerist-popülist eylemler sürdürüyor ya da "haydi... haydi..." edebiyatı ile ekonomimizin başka bir gücünü sergiliyor. Olayların devrimci hedefi gösteren, yaşanan olayları toplumsal başkaldırı olarak görüyorlar ancak.

> Tarihte büyük rol oynayan sınıflar, büyük hedefleri olan sınıflardır. İşçi sınıfı, devrimci bir sınıf olarak, tarihteki tüm büyük devrimci sınıflar gibi davranmalı, ekonomik ve düzen içi yığılıp giden hedefi ile yetinmemeli, esas olarak kapitalist düzeni devrim yoluyla yıkarak, sosyalizme ulaşmalıdır. Devrimin amacı kışkırtıcı olmalıdır. Burada devrimci tavır, tüm çalışanlere, eylemlere, eylemlerde önderlik etmektir. İşçi sınıfı, yalnızca yalnızca eylemlerle, tüm çalışanleri birleştirir ve devrimci gerçekleştirir. Bugün gırtl ya da sessiz olarak sürdürdüğü başkaldırıya, silahlı bir ayıklanmaya dönüştürmektir. Örgütlü devrimci bilincinin buradaki görevi ise, sömürü ve baskı koşullarını kavraya itişli, bir araya zorladığı emekçi kitleleri eylemlere devrimci yöneliktir. Devrimin maddi koşulları böylece uygun ki, geç kalırsa, çökme tehlikesi belirir. Bu durumda, her şey burada söylenmeli. Zaten ya da yenili burada belli olacaktır. Örne ya da devrim bu mücadeleye belli olacaktır.

Devrimci proletarye, emekçiler, devrimci güçler, Kürdistan ve Türkiye halkları için savaş kazanmak, sermaye egemenliğini devrimci Demokratik Halk İktidarı kurmak ve Sosyalizme varmak için; Halk Demokrasisi ve Sosyalizm yolunda cepheye...

YAŞASIN HALK DEMOKRASİSİ VE SOSYALİZM MÜCADELESİ

Türkiye ve Kuzey Kürdistan halklarının kurtuluşu götürcek olan devrimin maddi koşulları olgunlaşıyor. Devrimin maddi koşulları bugün, her zamankinden daha olgundur. Maddi koşullar köklü değişim istiyor; bu yüzden gelişmenin önünde engel olan üretim ilişkilerine; tam anlamıyla çürümüş olan burjuva üst yapıya karşı isyan halinde- dir. Artık, sonuna kadar devrimci olabilen tek devrimci sınıf olan işçi sınıfı ve politik temsilcileri elverişli değildir diye maddi koşulları eleştiremeyecek; devrimi gerçekleştirmedeki yetersizliğin sonucu maddi koşullar yükleyemeyecektir. Bu sözümlü çökerttiğimiz koşullar öylesine devrimci ki, her tür gelişmenin ve halk kitlelerinin öncelikleri önünde kesin bir ayak bağı olan toplumsal ve politik ilişkileri yıkmakta yetersiz olan her hareketi hiç bir bahaneyle yer vermeyecek biçimde gözler önüne sermektedir.

Mota üretimi ve mota üretimine dayalı kapitalist toplumsal düzen, kendisi ile birlikte doğan, kendisi ile birlikte gelişen ve kendisiyle ayırdamayan gelişmeler öylesine büyüdü ve keskinleşti ki, bu kurulu sosyal düzen artık kendi çelişkilerini kaldıracak durumda değildir. Bağrında taşıdığı yitici ve uzlaşmaz çelişkilerle eyeselenmiş olan kapitalizm, yalnızca; kendisine ve çelişkilerine son verecek olan devrimin koşullarını olgunlaştırmak durumuna gelmiştir. Tekelci güçler, kapitalist üretim biçiminin sürekli ürettiği çelişkilerin çözümleyecek konundan çok uzaktır. Sınıfsal çelişkilerin keskin ve sert olması burjuva toplumsal düzenin nasıl derin bir yitimi içinde olduğunu gösteriyor.

Türkiye burjuvazisinin egemen olmadığının ve artık egemen olamayacağına en açık belirtisi üretici güçlerin üretim yapamaz duruma düşmesidir. Bunu daha açık olarak söyleyelim, üretimde bulunarak burjuvaziyi besleyen işçilerin, burjuvazi tarafından beslen- cek duruma (işsizliğe mahkûm edilme- al) gelmesi, burjuva sınıfı artık tarihteki egemenliğini yitirdiğini gösteriyor. Toplumsal ilişkileri ile politik sistem ile üretici güçlerin önünde engel olan bir sınıf artık egemen olamaz. Üretim-

de bulunması gerçekten işçiler, toplumsal üretim sürecinden uzaklaştırılıyor- lar. Kitlese işsizlik çok çarpıcı durum- dadır. Sistemin ürettiği işsizlik, gene sistemi yiyecek bir dev durumuna gel- miştir. Öyle ki kitlese işsizlik kapitalist ekonominin bir yanı olmakla kalma- mış, sermaye sınıfının, sınıfsal saldırı- na dönüşmüştür. İşçilerin işsizliğe karşı direnmeleri sermaye sınıfına tüm devlet gücünü kullanarak işçileri işten atması sınıf savaşının en çetininin oluş- masını getirmiştir. Eğer işçiler, işsizler ve maddi koşullar burjuvaziye karşı is- yan ve savaş halindeyse, bu durumda, burjuvazi egemen olabilir mi?

Sınıfsal çelişkilerin keskinleştiğine en iyi kanıt en-değer sömürsüzüde yoğunlaşmasıdır. Küçük burjuva ekono- mi-politikçilerin ve işçi sendikalarının verdiği tüm rakamlar, işçi ücretlerinin düştüğünü gösterir yinededir. Buna karşılık tekelci güçlerin servetleri büyük bir büyüme göstermiştir. Bizim sık sık tekellerin servet birikim, emekçilerin ise zehalet birikiminin arttığını söylediğimiz durum çok daha belirgin hal aldı. Bu, sınıflar arası çelişkileri daha keskin ve sert sürece sokan bir durumdur. Ar- ti-değer sömürsüzünün yoğunlaşmasına bağlı olarak sınıflar arası çelişkilerin büyümesi sınıf savaşlarına yol açması; sınıflar savaşının iç savaş biçimini alması dönüşüm ve devrim için maddi koşulla-

ma olgunlaşmasının temel belirtisidir.

Ne var ki bir ülkede çatışmalara ve devrime yol açması için çelişkilerin ille da olgunlaşması gerekmez. Çelişkiler daha hafif düzeyde bile sınıfsal çatışma- lara yol açabiliyor. Türkiye'de çelişkiler bu kadar olgun değilken de toplu- sal alanda çatışmalar vardı. Uzun bir zamandan beri ise, çatışmalar keskin çelişkilerle bellirisi oldu. Çatışmalara ve devrime önderlik etmek için çelişkiler yeterince olgun olmadığın ileri sürerler. Bu açıdan da haklı değiller. Maddi koşulları göz önünde tutmak yüphez devrim mücadelesi için önemi- lidir, ancak, devrimci nesnel koşullara boyun eğen değil; bu koşulları değiştiren kimselere demir. Kaldı ki, koşulla- rın devrim için daha bir olgun olduğuna söyledik; bu durumda devrimde uzak durmayı hakkı gösteren her gerek- çe ancak devrime duyulan korkunun ifa- desi olabilir.

Yalnızca maddi koşulların olgun ol- ması değil, bir devrimin olması için ge- reken çok daha özel koşulları da dev- rimci olduğu koşullarda yani devrimci durum koşullarında, proletaryanın, ve öncüsüzüde temel devrimci görevi, poli- tik iktidarı ve tüm iktidarı ele geçir- mek amacıyla, devrimci pratik, daha fazla devrimci pratik, yalnızca devrim- ci pratiktir. Bu nedenle Leninistler ar- uk devrime teorik açıdan değil; pratik politika açısından yaklaşmak gerektiğini belirttiler. Devrimi, ayaklanmayı, gerillayı, halk hareketini örgütlemek; tüm kitle hareketini iktidarı ele geçir- mek amacıyla eyleme yönlmek döe- min ana devrimci görevi olarak belir-

lendi. Reformistler ise bazen nesnel koşulları suçladılar, bazen güçsüz olmalarına, böylece koşullarla, güç arasında gidip geldiler, böylece her gün biraz daha devrimden uzaklaştılar.

İkincil sorunlarla uğraşmak, ikincil sorunları birincil sorun düzeyinde ele almak; devrim mücadelesinin birincil, ana sorunu olan iktidarı devrim yoluyla ele geçirmek hedefini önce arka plana itmek için sonra hedefleri arasında çıkartmak; devrim artık onlar için bir utopyaydı. Reformist hareketlerin kendilerini çağırdıkları adı bakarsa, tüm zamanların en radikalleri onlardır. Ancak ve ancak bu tamamen bir addır, eşyanın adı değildir, eşyanın görüntüsüdür. Bu hareketler bizde reformisttirler. Günlük propagandalarına bakıldı mı açıkça görülecektir; bu sınıflardaki her diktatör devrimci durumunu bir kere daha gözden geçirmeli, reformist sınıfları terk edip, devrimci sınıflardaki yerini almalarıdır.

... Sosyal-reformist çizgiye yürüyentler neden böyle düşünüp davranıyorlar. Onlar da bizim kadar Marx, Engels ve Lenin'in görüşlerini biliyorlar; onlar da bizim kadar marksist öğretiyi biliyorlar. Bu durumda neden yanlışlıyorlar, nerede yanlışlıyorlar?

Onlar, bir zamanların İkinci Enternasyonal şefleri gibi, diyalektiği kavrayamadılar. Diyalektik devrimci öğretimizin temelidir. Diyalektiğe dayanmadan olayları yanılmadan açıklamak mümkün değildir. Bizim üstünlüğümüz ise buradadır, diyalektiği kavrayamadılar. Devrimci durum doğduğu halde, nesnel olarak ortaya çıkan şeyi yok saydılar; sınıflar mücadelesi iç savaş biçimini aldığı halde, savaş gibi çok açık olan olayı ya da olaylar zincirini yok saydılar. Sınıflar savaşının ve gelişiminin diyalektiğini kavrayamadılar, genel olarak diyalektiği bir kenara bıraktılar; böylece metafizik yollara başvurular. Sonuç olarak, gözlerimizin önünde olup-bitenleri yok saydıkça da geriyeye daba da geriye gittiler. Mesele teoride de marksizmin devrimci özünü yakalamaktır, devrimci diyalektiği anlamaktır.

Biraz daha ileri gidelim. Devrimi örgütlemek için tüm koşullar uygun iken neden geniş bir sosyalist çevre, tanıdık bu sırada devrimden uzak duruyor. Bundan son yıllarda yaşanan ve etkileri halen devam eden uluslararası sosyalist hareketin derin bunalmının

büyük payı var. El Salvador devrimci hareketinin dağıldığı durum, tüm reformistlerin durumunu bir ayna gibi yansıtıyor. El Salvador'da devrimci cephe güçleri, politik iktidarı almaktan çekindiler; O'nu koruyamayacaklarına sanyıldılar; bu nedenle yıkılmayı hedefledikleri burjuva güçlerle uzlaşma içine girdiler; devrimi bir kumara attılar. İşte hizmat sosyal-reformistlerimizin, koşulları göze batacak kadar uygun olduğu halde ısrarla, devrimin koşulları yok derken El Salvadorlu cephe güçleri gibi düşünüyorlar. İktidarı ele geçirirler bile O'nu koruyamayacaklarına inançlıklar için de sistem içi bir "eleştirel güç" olmayı tercih ediyorlar.

İVEDİ GÖREV

Faşizm altında, tekelcilik koşullarında demokratik ve özgür bir ortam doğabileceğini sananlar ve bu uğurda mücadele edenlerin tüm beklentilerine rağmen son otuz yıldır bu konuda tek bir adım atılmadı; halk kitlelerinin demokratik ödemleri yönünde hiç bir düzeltme belirtilmesi görülmedi. Şarap devletinin demokratlaşması yönünde değil; devletin faşist ve hukuk dışı niteliğinin daha öne çıkmasını getirdi. Anti-demokratizm ve faşizm devlet yapısında böyle yer etmiştir ki, devlet egemenlik sistemi tam bir granit durumdadır. Granitleşmiş olan bir yapı ancak ve ancak devrim yoluyla yıkılabilir. Bu sonuçta varmak için bir otuz yıl daha beklemeye gerek yoktur. Ulaşılan sonuç kesindir: tekelcilik ve faşizm altında demokratik ve özgür ortam olmayacaktır. Demokrasi ve özgürlük devrimle gelecektir.

Devletin yıkılması devrimin ve devrimde zaferin ön koşuludur. Bu koşul yerine getirilmeden, devrim sözü boş bir söz olacaktır. Devletin temelinin ise militarizm oluşturuyor. Militarizmin aygıtları ordu ve polistir. Orduya ve polise karşı devrimci zor eylemleri en ivedi görevdir. Modern ordu ve polis dağıtılmadan, politik iktidarı yolu açılmayacaktır. Halk kitleleri her tarafta eyleme yöneliyorlar; bu eylemler keskinlikle orduya ve polise karşı yönlendirilmelidir. Çıne faşist militarist kurumlara karşı askeri eylemlere hız verilmeli. Faşizmin sivil kitle gücüne yönelik kitlesel ve askeri eylemlere yönelmek bütünlüklü görevin bir parçasıdır. Faşist devletin yıkılması tüm ezilen ve sömürülen kitlelerin ortak ve vazgeçilmez hedefi-

dir. Aynı zamanda en ivedi görev durumundadır.

Devrimi örgütlemek demek, silahlı halk ayaklanmasını örgütlemek demektir; devrimci halk ayaklanmasının potansiyeli ve koşulları ise sürekli uygunlaşmaktadır. Bunun için devrimci girişkenlik göstermemiz gerekiyor. Ayaklanmanın zafiri için ise, genel silahlanma, devrimci halk milisleri örgütlenmesi, işçi komite-kensayları örgütlenme, gerçek devrim güçlerini devrimci önderlikte birleştirmek sık sık altını çizdiğimiz ivedi mücadele ve örgütlenme görevleridir.

YAKIN HEDEF

Sosyalizm temel hedefimizdir. Sosyalizm ise proletarya diktatörlüğü olmaksızın kurulamaz. Proletarya diktatörlüğü sosyalizmi gerçekleştirmenin temel ilkesidir. TKBP/LENİNİST Programı bu temel hedefi ve hedefe bizi bizi götürecektir olan yol ve ilke konusunda kesin ve net belirlemelerde bulunuyor. Programın aynı zamanda emekçi kitleleri kurtuluşu götürecektir olan yakın hedefimiz olan Demokratik Halk Devrimini ve Demokratik Halk İktidarını ve görevlerini de genel aynı keskinlik ve nitelikte açıklıyor. Programında Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm sıkı ilişki içinde, tek bir devrimci süreç olarak açıklanıyor. Burjuva diktatörlüğün yıkılması ile kurulacak olan Demokratik Halk İktidarı'nın gerçekleştirileceği demokrasi bir Halk Demokrasisi olacaktır. Halk Demokrasisi proletaryanın hegemonyasında, işçi ve tüm emekçi kitlelerin iktidarını temsil edecektir. Halk Demokrasisi ve Sosyalizm mücadelesi sıkı ilişki içinde olmaları ve tek bir devrimci süreç ifade etmesi bakımında birlikte ifade edilmelidir. Programımıza uygun olan da budur.

Proletaryanın yakın devrim hedefi aynı zamanda ezilen ve sömürülen halk kitlelerinin de devrimci hedefidir. Burjuva devlet erkının yıkılıp; yerinde Demokratik Halk İktidarının biçimlenmesi olan Halk Demokrasisini gerçekleştirme tüm ezilenlerin ortak hedefidir. Halk Demokrasisi ivedi bir hedef olarak daha da öne çıkarılmalıdır. Devrimci proletarya ise burada durmayacaktır, temel hedef olan Sosyalizme varacaktır. Bu nedenle Devrimci proletarya Halk Demokrasisi ve Sosyalizm hedefini birlikte ifade edecektir.

Uğur GÜNDÜZ

KAHROLSUN BURJUVA SENDİKACILIK

Türkiye'deki "işçi sendikaları" kuruluşlarından bugüne kadar sürekli sermaye sınıfının denetiminde oldular. Sendikalar, ideolojik, politik, mali ve binlerce başka egemen sınıfa bağlandılar. Bununla da kalmadı, devlet çıkardığı yasalarla, sendikalar üzerinde mali, idari ve politik olarak denetim hakkına sahip oldu. Böylece yasalarla birlikte, sendikaların, sermaye sınıfına ve devlete olan bağımlılığı iyice perçinlendi.

Düzen sendikaları durumunda olan "işçi sendikaları"nın yöneticileri, sermaye-devlet-sendika arasındaki ilişkilere dayanarak varoldular, servet sahibi oldular ve ayrıcalıklı konuma geldiler. Yönetimlere gelenler, işçilere yabancılaşıyor, kendisini seçenlere karşı değil, kendilerini yönetenlere karşı sorumlu oluyorlar. Savuna geldikleri ve uyguladıkları sendikal anlayış da, konumlarına uygun olarak burjuva sendikacılığıdır. Bu sendikalara üye olan işçiler, hiç bir biçimde, sendikaların genel örgütlenme politikasını belirlemiyor; "işçi sendikalarının" politikasını belirleyen güç, sermaye, devlet ve burjuva sendikacılar üçlüsüdür.

Hiçbir biçimde işçi sendikacılığı yapmayan Türkiye'deki sendikalar, mali olarak da büyük bir güç oldular. İşçilerden kesilen sendika aidat sistemi ve sendikaların anlayışları sonucu, kasalarda çok büyük miktarda para birikti. Ne var ki, işçilerin ödedikleri bu paralar, kesinlikle işçiye ait değildir; işçi kendi ödediği paralar üzerinde söz sahibi değildir. İşçinin ödediği aidatlar üzerinde söz ve karar sahibi olanlar devlet ve burjuva sendikacılarıdır. Meta üretiminde bulunan işçi nasıl ürettiğine yabancılaşıyorsa; aynı biçimde, işçi sendikaya ödediği aidattan uzaklaşıyor ve O'na yabancılaşıyor. Mali olarak büyük bir güce ulaşan sendikalar, işçiler üzerinde ekonomik baskı aygıtı durumundadır; işçi kendi yarattığı bu büyük güç karşısında eli-kolu bağlı haldedir.

Sermaye ve yasalardan güç alan burjuvasendikacılar, burjuvazinin, iş-

çiler arasındaki ajanlarıdır. Bugüne kadar sendikaların işlevinin yalnızca toplu sözleşme imzalamak olduğu sanıldı. Halbuki sendikaların diğer bir işlevi de, kapitalist düzeni korumak; düzene ve kapitalistlere karşı işçi hareketini önlemek; mücadeleden işçileri polise teslim etmek ya da işten çıkarmak. Bunun için sermaye, hükümet ve partiler bu sendikaları "göz bebekleri" gibi korurlar.

"İşçi sendikaları" işçilerin sınıf örgütleri değil; işçiler üzerindeki baskı örgütleridir.

Sendikaların içinde buldukları durumun yaratıcıları yalnızca sermaye ve yasalar değildir; sendikalar aynı zamanda işçilerin geriliklerini, bilinçsizliklerini, safıklarının ve düzenle bağları koparma isteksizliğini de aynas gibi yansıtmıştır; sendikaların bu durumları, geri işçilerin bir eseridir. İşçilerin dinamik ve devrimci kesimi ise sürekli baskı altında tutulduğu için, sendikaları ele geçirememiştir. Devrimcileşmeye başlayan işçiler, sendikalarını aşmıştır. Ne var ki, burjuva sendikalar, yasalara ve düzene dayanarak kendisini devrimci işçilere karşı daha etkin koruma altına aldı. Bu durumda, devrimci işçilerle, burjuva sendikacılar arasında sert ve yoğun bir çatışma kaçınılmaz oldu.

Öncelikle, burjuva sendikacılarla olan çatışmayı kazanmak için yönetimlere gelme; sonra sermayeye karşı mücadele verme anlayışı yanlış ve gelişimin gerisinde kalmak anlamına gelir. Devrimci durum ve iç savaş koşulları daha köklü yani devrimci yolu dayatıyor. Devrimci mücadele yollarından biri, uzlaşmacı ve bürokrat burjuva sendikaların zincirlerinden kurtulmaktır; bunun için eylemlere yönelmek en doğru yöntemdir. Zincirlerimizi devrimci eylemlerle kıralım.

İç savaşı ayaklanma ve devrim yoluyla kazanmak için, fabrika-işçi komite ve konseylerinde örgütlenmek bir zorunluluk haline geldi. Mücadele, ayaklanma ve iktidar organları olan komite ve konsey örgütlenmesi ile sermayenin, bizi soktuğu bürokrat sendikacılık çemberinden kurtulmuş, başarının yolunu bulmuş durumdayız. O halde tüm gücümüzle, büyük bir enerji ile komite ve konseylerde örgütlenelim.

Tarihsel olarak, tüm ezilen ve sömürülen kitlelerin öncüsü ve kurtarıcı olan işçi sınıfı; mücadelede, tavırda, pratikte, örgütlenmede yani somut olarak da gerçek bir öncü olduğunu göstermelidir.

Zafer AYDIN

KÜRT REFORMİZMİ KARŞI DEVRİMİLE BULUŞUYOR YADA BARZANİLEŞİYOR

Bundan çok değil bir kaç yıl önce, şoven-faşist TC, Kürdistan'da olup bitenleri, kimlerle hangi çıkar birliklerinde bulunduğunu ve özellikle, kendi katliam ve işkence uygulamalarını, kamuoyundan gizler, böylelikle karşı-devrimci şovenist propagandalarının etkisini arttırmış olurdu. Bunlar bir yana, konumuz açısından; Özal, açık olarak Barzani ve Talabani (KDP ve YNK)'ye Ankara'nın göbeğinde özel elçilik büroları kiralayınca, bir şey kamuoyuna daha açık olarak yansıdı: Şoven-faşist TC karşı-devrimciliği, Kürdistan'da, "ihanet" ile küçük kucağa idi. Zaten yıllar vardı ki, bu iki tiksiniş isim, sadece Kürdistan yurtsever/devrimci halkı tarafından değil, tüm dünya ilericiliği tarafından da "ihanet"le anılır, lanetlenir okunur. Bu durum, güncel bazı gelişmelerle yeniden önem kazandı ve bu önem, taşıdığı özelliklerle, kendinden önemli şeylere gebe. Zira bazı şeyler daha netleşiyor.

KDP ve YNK (Barzani ve Talabani) gibi gerici burjuva önderliklerinin "ihanet"inin güncel boyutları, ama bunları iyi anlamak için de, tarihsel nedenleri, bugün daha çok akılda tutulmalı ve buna göre davranmalıdır. Bununla ilgili belirgin birkaç noktayı açıklarken, öncelikle, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin tarihsel gelişimi ve özelliklerine başvurmak zorunlu. Fakat bazı şeyler de, yeniden ele alınmaya gerek olmadığı kadar da çok açık. Şunları belki de yeniden belirtmek yeterli olacaktır.

Tüm dünyada, çok uzun zamandır, burjuva ulusal kurtuluş hareketleri, ilerici yönünü yitirmiş, bundan öte, yitirdiği gericileşmiştir. Gericileşmelerinin en önemli nedeni şu: Giderek belirginleşen ve ulusal hareketin, tam kurtuluş için önderliğine girişen devrimci proletaryanın kurtuluş hareketi karşısında, burjuva ulusal hareketler, kendi sınıfsal durumlarına uygun olarak, devrimci proleter hareketi karşı-tavır almış, dünyanın diğer karşı-devrimci (özellikle de emperyalist) güçleriyle yakınlaşmışlardır. Bu duruma, onu, açık ki, sınıfsal çıkarları itti. Böylece ezilen

ülke/ezilen ulus toplumunda bulunan halklar ve emekçi/işçi kitleler arasında, bir "ihanet"le değil, tam da bir karşı-devrim hareketiyle, burjuva gericiyle karşı karşıya gelmiş oluyordu. Kısacası, burjuva ulusal hareketler, artık karşı-devrimci konuma gelmişlerdi. Ezilen ülkelerde, burjuva güçlerin, emekçi kitleler yanında yer almaları, giderek, istisna olmuş fakat bu durum bugün, tamamen kaybolmuştur. Şimdi bütün dünyada, burjuva her hareket ve güç, karşı-devrimci ve gericidir.

Peşmerge komutanı ile Türk Ordusu komutanı dostlukta kucaklaşırken.

Açıkça söylenmelidir: Bugün tüm Kürdistan'da burjuva (ve önemini yitirmiş kapitalizm-öncesinin) güçleri, gerici ve karşı-devrimcidir. Kapitalizm, Kürdistan'da da kendi sınıflarını yarattı: Burjuvazi ve proletaryayı. Hem de, uzlaşmaz cinsten iki sınıf. Kürdistan'da toplumsal devrim, şimdi, emek-sermaye çatışması temelinde, kendi olgusal biçimlerini oluşturuyor. Bir zaman, birlikte, o da bir yere kadar yürüyebilen sınıflar, şimdi, hem de en keskin bir şekilde karşı karşıyalar. Kapitalizm, tüm Kürdistan toplumunu ayırtmış, modern topluma özgü sınıflar ortaya çıkarmıştır. "Ulus", "ulusal birlik", tarihsel ve toplumsal belirlenimciyi yitirmiş; şimdi bunlar, daha farklı nesnel olgular içinde, yine farklı anlamlar taşımaktadır. Şimdi Kürdis-

tan'da burjuva karşı-devrimi ile, proletarya devrimi çatışıyor. Dolayısıyla, burjuva güçlerin gericiliği ve karşı-devrimciliği, "ihanet" olarak görülebilir mi? Hayır! KDP'nin, YNK'nin düştüğü durum ve içinde buldukları davranış çizgisi, bir zaaf anı, içine düşülen bir anlık gaffet ve saflıktan ileri gelen bir aldatılmışlık olarak görülemez ve gösterilemez. Sınıf mücadelesinin tarihsel özelliklerine göre açıklanabilecek, ve ancak bu şekilde açıklanabilecek bir durum olarak, olan biten şey; iki sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişki, "ihanet" ile açıklanamaz. Gözümüzün önünde olanlar, Kürdistan emekçi güçleri ile sömürücü-gerici güçlerin çatışmasından başka bir şey değildir.

Aslında, lafı uzatmaktan ziyade, birkaç somut, ve kendi gerçeklerimize daha yakın bir kaç şeyden söz etmek, meseleyi daha anlaşılır kılacak. Yıllar var ki, ülkemiz Kürdistan'da, çoğunluk sol/sosyalist çevrelerin temel çıkış olarak aldıkları "önce Kürtlerin birliği" vb. politikalar, yukarıdaki gerçeklere tamamen ters olduğu gibi, Kürdistan işçi sınıfı ve yoksul köylülüğünün en ileri güçlerinin bu gerçekleri görüp böyle hareket etmesini de derinden etkilemiştir. Tabii, olumsuz olarak. Çünkü, bu politikalarda temel ve birincil olan proleter öğeler değil, burjuva öğelerdir. Halkımızın tarihsel ve gözardı edilemez hakları özveriyle sunulmaya çalışılıyor. Böylelikle Devrimci proletarya ve komünistler, buna sonuna kadar karşı çıkmalıdır. Bu burjuva politika, daha çok, küçük-burjuvazinin devrime en uzak tabakaları tarafından dilelendirilmiş, ve tamda kendi küçük-burjuva karakterine uygun olarak, özgüven eksikliğinden ileri gelen kedine en yakın dayacağı, duygu ve düşüncelerinin çakıştığına hissettiği her güce ve sınıfa sarılarak, bu burjuva gerici ve tutarsız politikanın çılgınca alkışlayıcısı olmuş, kendisinde maddi bir güce kavuşmasını sağlamıştır. Bu küçük-burjuva tabakaların cisimleşmiş hali olan özellikle oportünist-reformist çevreler, yıllardır Barzani ve Talabani'nin "ihaneti"ne, daha doğru bir söylemle, karşı-devrimciliği-

Kürt Halkı kazanacaktır; şimdi daha çok haykırmanın zamanıdır..

ne sahip çıkıp, Kürt halk kitleleri içinde onların meşruluğunun devamını sağladılar. Onlara dayanarak, bir anlamda varlıklarını ve isimlerini korumaya aldılar. Hem de en rezil rüsva durumlara düşerek. Artık onlarda utanacak yüz bile kalmamış...

Ama, bugün gelinen aşamada, burjuva özlü politikalar daha çabuk iflas ediyor, madki nedenlerini varlık koşullarını yitiriyor. Bunda Kürt halkının, son yıllardaki bilinç sıçramasının etkisinin çok büyük olduğunu belirtmek gerek. Bu gerici burjuva politikalar, iflas ediyor, çünkü, Kürt halkı, yoksul kitleler, Barzani ve Talabani'den burjuva aldatıcılığından başka bir şey görmedi ki. Kürt halkının her ileri atılımında, bu güçler hep önüne çıkmadı mı? Kürtlerin ulusal onuru, bunlar tarafından emperyalizmin gizli oturumlarında ayaklar altına alınıp satılmadı mı? Elbette, bu gerici güçlere dayandırılan politikalar, onlara karşı küçük-burjuva "iyi niyet" (!)lerle oluşturulan politikalar, iflas etmeyip de ne olacaktır? Üstelik bu iflaslar, Kürt emekçi halkına, her zaman kırım, katliam, açlık ve göç getirdi. Kürt halkı, bu acı deneyimlerinden, her zaman ders çıkarmasını bilemedi, ama bu böyle de devam edemedi. Zaten Kürdistan'da gerici burjuva "Kürt" (!) hareketlerini karşısına almayan, Kürt halkının yaşamında, mücadelesinde ve kafasında onların varlığını kırmayan bir hareket, hem Kürt halkının yanında değil demektir, hem de onun devrimciliği ve yurtseverliği, kuşku sınırlarını zorlayacak derecede, yoktur demektir.

Güney Kürdistan'daki gelişmeler, bu anlamda, çok büyük önemdedir. Bindiği gibi PKK, 25 Ağustos'ta, Barzani gericiliğine karşı yoğun bir gerilla saldırısına girişti. Objektif olarak, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından olumlu bir önemi olan bu hareket, uluslararası gericiliğin ilişkilerinin olumlu bir önemi olan bu hareket, uluslararası gericiliğin ilişkilerinin alabildiğine giriftiği orta-doğu bölgesinde, Barzani gericiliği dahil TC faşizminin ve emperyalist güçlerin tepkisini aldı. Beklendiği üzere, Barzani, "ihaneti", bu sıkışmışlıkta, bölgedeki tüm gerici güçlere daha sıkı sarıldı ve bu doğrultuda, karşı-devrimciliğini derinleştirmeye çalışıyor. Ama bunlar, çoğunlukla bilinen ve beklenen gelişmeler. Başka gelişmeler de var...

PKK'nin Güney-Kürdistan'da Barzani gericiliğine saldırısıyla birlikte, bazı "Kürt" (!) küçük-burjuva marjinal reformist gruplar, PKK'nin bu hareketini kınadıklarını, protesto ettiklerini, gerilanan hemen durması gerektiğini... yani ne kadar zırva kelime ve cümle bulmuşlarsa, o tüm iğrenç laf salatısıyla karşı çıktılar. Ayrıca o kadar ileri gittiler ki, bu gerilla hareketinin, Güney'deki "kazanımları" (!) dağıtımını söylediler. Böylelikle, emperyalizmin, Kürdistan'daki varlığını ve oyunlarını, katliamlarını onayladıklarını, daha da önemlisi, Barzani karşı-devriminin arkasında olduklarını açıkça ortaya koymuş oldular. Bu aptal ve kafaları burjuva gericiliğinin önyargılarıyla dolmuş Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yılanmış yüzkaraları, bir de kendi-

lerini "sosyalist" diye nitelendiriyorlar. Bunların hepsi Kürdistan'ın kaşartanmış reformistleri ve en geri çizgide yillarca kalan küçük-burjuva milliyetçileridir.

Kürdistan'ın devrimci dinamiklerinden tamamen kopmuş, onun gerçekleriyle aradaki mesafeyi alabildiğine artırmış, burjuva-milliyetçi reformist hayallerle sadece kendilerini aldatabilen bu oportünist guruh, bugün çok hızlı bir şekilde gericileşiyor, karşı-devrimci güçlere koltuk değneği oluyorlar.

Şimdi, Kürt emekçi ve yoksul halkının her zamankinden daha fazla uyanık ve kesin tavırlı olması gerekiyor. Kürdistan halkının "hain"leri çoğalıyor ve halkımıza, çok daha genişlemiş bir "ihanet" ağı örülüyor. Zaten Kürdistan reformizmi, karşı-devrimle arasındaki çizgileri, uzun zamandır inceltmiş giderek ortadan kaldırma çabasıandıydı. Görülen o ki, bugünden sonra reformist burjuva ve küçük-burjuvalar, en zor zamanda, karşı-devrimin ve tüm gericiliğin yanında olacak. Kürt halkı onları hiçbir zaman yanında göremediğine göre, bu daha bir doğruluk kazanıyor. Şimdi daha çok haykırmanın zamanıdır...

**KAHROLSUN EMPERYALİZM
YAŞASIN SOSYALİZM!**

**YAŞASIN
HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

16 Eylül 1995
Hüseyin GÜLAY

TOPLU SÖZLEŞMELER VE GREVLERİN SONU İŞÇİ AYAKLANMALARI

Faşist TC devletiyle Devlet güdümündeki devlet yanlısı Türk-İş arasında 9 ay görüşmeleri gibi uzun bir zamanda toplu sözleşme sürüyor. Devlet güdümündeki Türk-İş'in toplu sözleşmeleri bilerek ve isteyerek uzatması kendi yararına. Çünkü onlar için işçi emekçi önemli değildir. Onlar emekçiyi satmasını çok iyi bilirler. Çünkü onların maaşları 75-80 milyon civarında. Sözleşmeler bilerek uzatılırsa, sözleşmelerin sonunda 700-800 milyon gibi bir parayı alıp katırcı sendikası ağası olsunklar. Ocak ve Mart başında başlayan sözleşmelerin üzerinden 4-5 ay geçtikten sonra TİS'le bir durumu yapıyor. Bunun prosedürü ise, TİS'le bir oyuyla sonra 60 gün grev kararı alma süresi, 15 gün grev uygulanması süresi, 6 gün arabulucu günü ve sonrası grev kararı almak. Bu uzatmaları saban sordukça ve sıkıştırıldıkça devlet güdümünde sendikacı ağaları işçi emekçi kardeşlerimiz; "sözleşmeleri de ortaya koymak için böyle yapıyoruz, böyle yaparak hükümet olarak greve çıkartır, eylem yaparız" diyecek onları kandırıyorlar. İşçiyi yükselen eylem ayaklanmalarını kesmek için Ankara'da büyük bir toplantı yapıp o toplantıda da oynu havalanıyor, kışkırtıcı gibi genel ifadeleri yapıyorlar. Bunu yapmalarının amacı ise tabandan gelen eylemin, işçi ve emekçi ayaklanmasının önünü kesip faşist TC devletini rahatlatmak onu zor durumda bırakmamak. Türk-İş, TC devletiyle işbirliği yapıp işçiyi böyle satıyor. İşte tam bu ortamda Türk-İş, her sene toplu sözleşmelerde bu oyunu oynayıp masa başında işçiyi satıyor. Bu 1995 toplu sözleşmesinde böyle olmadı. Çünkü IMF ve Dünya Bankası her iki ayda bir geliş Türk Ekonomisini yönetmeye başladı. Emperyalist Amerika'nın güdümünde direktifler aldığı için ve IMF Dünya Bankası emperyalist güçlerin elinde olduğu için bu sene, "İçişleri Bakanlığı" direktifini verdi. Ve faşist TC devleti ayısını uygulamaya koydu.

Bu durumda işçinin tabandan yükselen grev sesleri Türk-İş'i sıkıştırdı ve Türk-İş işçinin, emekçinin yükselen sesini duyarak zorunda kaldı. Çünkü bütün şubelerin, konfederasyonların ve Türk-İş'in Genel Kurulunu vardı. Bunlar grev kararı almaları kulluklarını kaybedeceklerdi. Nitekim 31 yıllık katmerli Tekstil Başkanı Şeker Yılmaz Ağa kolbağını kaybetti. İşte bu zorluktan dolayı grev kararı ilk olarak Tarım-İş'te 8 Eylül'de 30 bin işçi ile greve başladı ve daha sonra Türk-İş arayı biraz

daha açarak ikinci grev kararını 20 Eylül'de aldı. Bu grev kararı olarak "belki faşist TC devletiyle neye hayırla emekçiyi satıyor, (TİS) anlatıyor" diye düşünüldü. Ama olmadı. Çünkü emperyalist Amerika'nın IMF ve Dünya Bankası "(0) zım" demeyi, "işçiyi köleleştir" demekti. Bu yüzden de Türk-İş'in uyarısına olmadı. Bunu gören Türk-İş meclisi 20 Eylül'de prosedürü dolan sendikaları greve çıkardı. 20 Eylül'de kamu kesiminde çalışan 680 bin işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı ve alınan grev kararını Türk-İş uygulamaya soktu. Türk-İş'e bağlı Türkiye Maden-İş, Genel Maden-İş, Şeker-İş, Türk Metal, Yol-İş, Tarım-İş, Türk Koop-İş ve Basın-İş sendikalarında örgütlü toplam 160 bin işçi greve başlamış oldu. İşçi emekçiyi korumak, onuru mücadelelerini yükseltmek için grev isthini koordine olarak 20 Eylül'de Kamyonlar 1. Bölge ve 17. Bölgede Yol-İş'e bağlı olmak dışındaki bir şekilde grev gözetilil önlemlerini yaptı. Bununla beraber Türkiye Maden-İş'e bağlı Zonguldak ve Amara Kömür İşletmelerinde 40 bin maden işçisi 20 Eylül günü greve çıkmıştır. İlk iki gün Zonguldak'ta 15-20 bin işçi Zonguldak-Amara içinde aktif eylem ve miting yapıyor. Tüm grevdeki işçileri de mesaj göndererek grevleri işçileri önünde değil, tüm merkezlere yürütülüşe geçecek, genel eylemler için çağrı yapıyor.

İşte tam bu durumda grevdeki işçi emekçi kardeşlerimiz halkı ve köylüyü de yanına alarak Halk Ayaklanması başlatmalı ve öncülüğü üstlenen yoldaşlarımızın tüm grevdeki işçilere, genel ayaklanmadaki diğer rolünü ortaya koyarak devrim yoluna çağmalıdır. Grevlerin bundan sonraki sürecinde ise 25 Eylül'de Liman-İş ve TDDY Demiryol-İş işçisi greve çıkacak. Böylelikle 2 Ekim'de Köy Hizmetleri Yol-İş'in bir bölümü de greve girince grevdeki işçi sayısı 450-500 bini bulacak. Grev kalan işçi sayısı da grev kapsamında. Grev kararı alma ama henüz grevin uygulanma gününü belirlemedi. Tok Gıda-İş ve Tekstil sendikalarını da bir an önce emekçi kardeşlerinin yanına yer almış. Eğer bu kararı almazlarsa YHK'luna gidecekler. Grev yapma ve toplu sözleşmelerden yararlanma haklarından mahrum kulp faşist TC devletinin (0) zım'ını veya (S4) zım'ını kabullenmiş olacaklar.

Bu yarımda emekçi kardeşlerimizin bir noktaya dikkat etmesini istiyorum. Bizler devrimci 6 aylık enflasyon farkını istiyoruz. Bunun için 600 bin işçiyi almalıyız zaman toplama 97 trilyon tutuyor. Ve bunu faşist

TC devleti vermiyor. Ama bizim karımıza, emekçimize, alıncaımızı sömürten işverenlere, devlet, Esatın Banka'nın ihracatçı kredisi olarak 150 milyon dolar kredi sağlıyor. Bunun Türk lirası karşılığı ise işçiyi alacağı trilyonun kat kat üzerinde.

Bunu işverenlere, hiri sömürün, köleleştiren emekçiyi ucuzca almalara bulabılıyor da, işçilere gelince 97 trilyonu veremiyor. Buna bizi işçi sendikalarında Halk Ayaklanmaları ile alarak Çöktürülmüş bir şekilde o halde yöneten de proletaryaya olmalıdır. Bu grev aşamasında ise memur sendikaları arasında bir şekilde duruyor. İşçi emekçilere hiç mi hiç destekleri yok. Pritler, köleleştirilen, hepimiziz. Çünkü emperyalizm ne işçi, ne memur, ne köylü diyor. Hiç ni hiç fark gözetmeden sömürülüp daha çok zenginleşip daha çok sömürüyor. Onun için memur, emekçi, küçük zanaatkar, demokratik kitle örgütleriyle birlikte Ayaklanmalar başlatmalıyız. Dikkat çekmek isterdim ikinci bir konu ise şu an iki gündür Şeker-İş Sendikası üzerinde oynanan oyunlar.

Faşist TC devletinin bir aktif işçiler için çok önemli bunlar. TDDY ve Limanlar, Liman-İş ve Şeker-İş, şeker üreten yerler için, uzlaşma Türk-İş, 6 aylık enflasyon oranı % 15 isterken % 15'den vaağcı gelirden atı. Şimdi ise hükümetle bir araya gelip ilk altı ay % 24, ikinci altı ay için % 19'a inme istemeye hazırlanıyor. Biz grevdeki işçiler buna müsaade etmemeliyiz. Eğer biz ayaklanmaları başlatmazsak, eylemleri başlatmazsak grevden yenilgi de alırız. Bunun peşinden uzlaşma Türk-İş, işçisi TC devletine bizi satır. Faşist TC devletinin birim grevlerini parçalamasına, aktif işçilerini grev ortalamalarında pasifize edip grevlerini boşa çıkarmasına ve birim aktif olmayan işçilerimiz uzun süre grevde tutulup, işçiyi kendi arasında hâlenek halkı ve işçiyi birbirine düşürülecek ve faşist TC devleti kendini hakk çıkartacak.

Böyle olmasının için bir grevdeki işçiler hemen İşçi Komiteleri, Devrimci İşçi Komiteleri, Grev Devrim Komitelerimizi kurup işçiyi grev ayaklanmasını için örgütlemeliyiz. Faşist TC devletinin ve uzlaşma devlet işbirliği Türk-İş'in bu oyunlarını bozup grev ayaklanmasını başlatmalıyız sonunda emekçimizin ve tüm sosyal haklarımızın karşılığını almalı ve bu grevlerden başarıyla çıkmalıyız.

Bu grevleri, zafarla bitirmeliyiz. Grevlerimiz, direnişlerimiz ve zafarla bitmeli.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

Grevdeki Bir İşçi

YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

BURJUVAZİ DÖKTÜĞÜ KANIN ÖNÜNDE DİZ ÇÖKECEK!

Türkiye ve Kuzey Kürdistan işçi ve emekçilerinin sınıfsal ve ulusal kurtuluşu uğruna, emeğin ve insanın gerçek özgürlüğü uğruna, sömürünün ve sınıfların ölemediği bir dünya uğruna çarpışarak yaşamlarını feda eden devrimci için buldukları her yer birer mücadele alanıdır. Onlar kimi zaman dağlarda, kimi zaman vareşlerde, kimi zaman okullarda, fabrikalarda, işyerlerinde, sokaklarda, kimi zaman ise dört duvar arasında savunurlar özgürlüğü ve mücadeleyi. Kan ve can pahasına inançlarından soyunmayarak, işçi ve emekçi halklarımızın kurtuluş bayrağını yükselttiler, bel örgüler arkasından, demir kapılar ardından, zincirler, darağaçklar, işkencihaneler hiçbir engel insanı uğruna ölümlü gözeye alan insanları yıldıramaz. Devrim uğruna canını veren her devrimci kendini feda etmenin ve direniş geleneğine yerli sayılarak eklenmenin simgesidir. Devrimci tutsaklar, direnin eline tutsak düğünleri ardından itibaren sadece bir alan

değişikliği yaşamaktadır. Mücadeleleri yine sürmektedir ancak farklı bir yerde farklı araçlarla. Ülkelerimizde gittikçe boyutlanan ve dalga dalga yayılan mücadele devleti rahatsız ediyor. Devlet tutsak aldığı devrimciyle hesaplaşma işindedir ve bu hesaplaşmayı da cezaevlerinde yitirince bedeller ödenerek alınan hakları gasp ederek, devrimci tutsaklara saldırarak, cezaevlerinde vahşetle katliamlar düzenleyerek yapmaya çalışmaktadır.

Unak sayılmayacak bir zamanda Diyarbakır Cezaevi'ndeki yurtsever devrimciye yapılan saldırılar sonucu bir yurtsever tutsağın öldürülmesiyle başlayan saldırı zinciri dönem dönem üst boyutlara çıkarak ama devamlılığın hep konularak bugün farklı cezaevlerinde tekrarlanıyor. Yine yakın bir zamanda Bursa cezaevinde onlarca yaralıyla sonuçlanan saldırı, arkasından Erzurum, Yozgat, Konya, Etilistan ve diğer pek çok cezaevlerinde yapılanlar... Saldırıların son örneği 21 Eylül akşamı Buca Cezaevi'nde yaşandı. Buca cezaevi uzun zamanlar gerek fiili direnişler, gerekse açık direnişleriyle devletin saldırılarına karşı koyuyor ve teslim olmuyor. Onlarca gün süren açık direnişler, gasp edilen haklarını geri alması, devletin Buca'daki devrimci tutsakların her direnişinin ardından geri adım atmaması falan, saldırıların değişik zamanlarda yinelenmesiyle uzun süredir devane eden çalınan dönem 21 Eylül akşamı çok pervasızca ve kanlı bir katliamla değişik bir boyut kazandı.

Sayın vermeyen koşullara saldırıların jandarma, 4ç devrimciyi katletti, onlarca insan yaraladı ve son dönemde cezaevlerine yönelik en vahşi saldırıların gerçekleştiği. Devlet Buca saldırısına gerçekleştirdikten kendince çok geniş bir hesap yapmıştır. Buca'nın teslim alınması üzerine kurulu bu hesaplar devrimciyle kan-canı pahasına örgütlendiği direnişlerle bozulmuş ve devletin saldırılarının hızını bir ölçüde kesmiştir. Ölümlü gözeye aldıkları ve bedel ödemekten çekilmeyeceklerini çok açık bir biçimde kanıtlayan

devrimci, devrimci harekete büyük bir moral kaynağı olmuş ve direnin "murur, ezvira..." marşının bayrakları öte bir şey olmadığını kanıtlamıştır.

Buca direniş, devrimci hareketin direniş ve saldırılara karşı birlikte tavır koyma geleneğini pekiştirmiş, ölümlü gözeye yönelik saldırılara yönelik saldırı planlarını boşa çıkarmıştır. Dikkat edilirse uzun zamandır devlet belli cezaevleri üzerinde yoğunlaşmış ve kamuoyunu da bu cezaevlerinde yapacağı saldırılara zemin hazırlamaya çalışıyor. İstanbul Bayrampaşa Cezaevi varlığı ile dahi devleti rahatsız etmektedir. Sağmalcılar Cezaevi'nin tasfiyesine yönelik hesapların başında Ümraniye Cezaevi'nin açılması geliyor. Ümraniye Cezaevi'nin açılmasıyla birlikte tutsak düşen devrimci Ümraniye Cezaevi'ne götürülmeye başlandı. Böylece Sağmalcılar Cezaevi'nin kitlesi azaltılmaya çalışıldı, zorunlu sevkler gündeme getirildi. Kamuoyunda Bayrampaşa Cezaevi tartışılma-

Yusuf Bağ

Uğur Sarıtaşlı

Turan Kılıç

ya başlandı. Ve devlet direnişler sonucu geri adım atarak ağarın payını almıştı çok yakın bir zamanda Bayrampaşa'ya yitinelecek. Direnişin devrimci cepheye moral kazandırması yanında, direnişin pervasızca saldırıların önleme açısından da önemi vardır.

Buca direnişinin ardından devletin faşist saldırılarına ve katliamlarına protesto etmek ve Ümraniye başta olmak üzere baskılan son bulmasına yönelik katliamlar geniş çaplı bir açık direniş başlatıldı. Şu anda birçok cezaevinde devrimci tutsaklar faşist saldırılara karşı genel bir direniş başlatmışlardır. Devrimci tutsakların mücadele-

sini cezaevi sınıflarının dışına taşımak ve dışardan destek vermek zorunlu olduğu kendini hissettirmektedir. Anneler, tutsak yakınları ve devrimci demokrat insanlar:

Buca'daki saldırı, düşmanın ezen haklara nefretinin göstergesidir. Yaralanan direniş kazanmanın devrimci olarak ortaya koymaktadır. Hiçbir saldırı devrimci tutsakların devrimci tavırdan uzaklaşmalarını sağlayacak, uzağa girmesine çekemeyecektir. Cezaevlerinde başlatılan açık direnişin dışarıda birlikte yapacağımız eylemlerle desteklenmelidir. Düşmanın karşısına tek yumruk olarak çıkmalıyız. Anneler, babalar, evlatlarına tutsak olan devlet şimdiki, onları yaşama haklarını gasp etmeye çalışıyor. Bu gelişme hep birlikte dur deyip kamuoyunu bu konuda duyarlı kılmaya çalışmalıyız.

Faşist burjuva basın Buca direnişini "hayan" gördü, bunu önlemek için silah kullandı" biçimindeki yaklaşımlarla kamuoyunu süzmuş ve devleti alkışlama telaşı içine girmiştir. Ümraniye tabutuğu için de aynı duyarsızlıkla burjuva basın kamuoyunu Ümraniye'de yaşananlardan haberdar etmedi. Faşist basın devletin sözcüğüdür yapıyor. Kitlere geçtikleri anlatmak görevi bizlere düşüyor. Hep birlikte eylemlerle yaratabiliriz bunu. Devlete karşı önemli bir mücadele potansiyeli olan devrimci tutsak yakınları tutsakların başlatıldığı geniş çaplı açık direnişine omuz vermektirler. Onurlu insanları düşmanın zincirlerinde yalnız bırakmayalım.

DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNDEN...

Cezaevlerindeki baskılara ilgili basın açıklamaları yapan tutsak yakınları BSP İl Başkanlığı Binası önünde toplantı slogan atıldılar.

●●● Buca Cezaevi'ndeki katliamı protesto etmek isteyen tutsak yakınları 23 Eylül'de Buca Cezaevi önünde gösteri yaptılar. Polislin saldırması sonucu 50'ye yakın tutsak yakını gözaltına alındı.

●●● İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu tutuklulara yönelik yapılan ve 5 kişinin ölümüyle sonuçlanan saldırıyı protesto etmek için Taksim PTT'si önünde Adalet ve İçişleri Bakanlıkları'na telgraf çekme eylemi gerçekleştirdi.

●●● 26 Eylül'de İstanbul'daki kültür sanat kurumlarının temsilcileri Taksim'de bir basın açıklaması yaparak Buca katliamı ve Ümraniye Cezaevi'ndeki baskıları protesto ettiler. Topluluk "Buca Katliamı'nın Hesabını Soracağız!" sloganını attı.

●●● 27 Eylül'de Buca Cezaevi'ndeki katliamı protesto etmek amacıyla İzmir Adliye Binası önünde toplanan tutsak yakınları "Buca Katliamının Hesabını Soracağız!", "Susma, Susulmuş Sıra Sana Gelecek!" sloganlarını attılar. Tutsak yakınları Buca Cezaevi'ndeki saldırıda yaralanan devrimci tutsaklarına kanlı giysilerini basına gösterdiler.

22 Eylül 1995'te Ümraniye Cezaevi önünde Ümraniye tabutluğunun kapatılması ve Buca Cezaevi'ne yapılan katliam ile ilgili bir basın açıklaması yapıldı. Organize Komitesi'nde DETAK'ın da yer aldığı basın açıklamasına yaklaşık 300 kişi katıldı.

"ÜMRANİYE TABUTLUĞU KAPATILSIN" pankartının açıldığı basın açıklamasında devletin cezaevlerinde saldırı politikasına son vermesi Ümraniye tabutluğunun kapatılması gerektiğini anlatırken Buca katliamı da kınandı. Buca savcılarını için saygı duruşuyla başlayan açıklama sırasında "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Buca'nın Hesabını Soracağız!", "Tutsaklara Kalkan Elleri Kırık Karacağız!" sloganları atıldı. Ayrıca açıklama bittikten sonra "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın!", "Tecrit Politikasına Son!" sloganları atıldı.

●●● 24.09.1995'te (DETAK) Devrimci Tutsak Aileleri Komitesi, Demokratik Mücadele Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Halklar ve Özgürlükler Platformu, Yapı Sanatçı temsilcilerinin katıldığı 5 kişilik bir heyet onurlu direnişlerinin 90. gününe gelmiş olan direnişteki RETRANS işçilerini ziyarete gitti. Yapılan ziyarette Buca ve diğer cezaevlerindeki saldırılar anlatıldı.

Direnişçi işçilerle cezaevi sorunlarına ve cezaevlerindeki eylemlere karşı duyarlı olmak Devrimci Tutsakları yalnız bırakmamak konusunda sohbet edildi. Ayrıca Retrans işçilerinin direnişleri üzerine konuşuldu. Heyet direnişi desteklediklerini, emekçilerin her alanda mücadeleye birlikte devam etmeleri gerektiğini ve Retrans işçilerinin beldentileri üzerine sohbet ettiler. Retrans işçileri cezaevlerindeki saldırılarla, işçi ve emek-

çilere yapılan saldırının birbirinden ayrılmayacağı her geçen gün yaparak öğrendiklerini faşist devlet artık çok iyi tanıdıklarını söylediler. Ve heyete destek vermeye çalışacaklarını söylediler.

●●● 25 Eylül 1995'te Sultanahmet Adliyesi Önünde (DETAK) Devrimci Tutsak Aileleri Komitesi, Demokratik Mücadele Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Halklar ve Özgürlükler Platformu, Yapı Sanatçı tarafından birlikte organize edilen devletin cezaevlerindeki saldırı politikalarına yönelik bir basın açıklaması yapıldı. Polislin tahammül edemeyerek saldırması sonucu içinde DETAK'lıların da bulunduğu 30 kişilik bir grup gözaltına alındı. Polislin sürekli baskılarına maruz kalan grupta DETAK çalışmaları destek veren ikisi bayan, üç devrimci tutsak yakınına işkence yapılmıştır.

Bunlardan Zülfihan Şahin'e işbirlikçilik teklifi edilmiş fakat aldığı yanıt onların bu umutlarını boşa çıkarmıştır. Meral Çavundur ise yaşadığı yoğun işkenceye rağmen devrimcilere yakışır bir direniş göstermiştir. Daha sonra eylemde gözaltına alınanlardan 5'i çıkarıldıkları savcılıkta tutuklanarak Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'ne gönderilmişlerdir.

Faşist devlet katletmekle yetinmemiş katliamlara karşı sesini yükseltenlere de yönelmiş, sesizli sürdürülmeye çalışılmıştır.

Oysa biz susmayacağımızı, yenilemeyeceğimizi binlerce kez daha haykıracağız.

●●● DETAK, Buca katliamını protesto etmek ve gözaltına alınanların serbest bırakılması için bir basın açıklaması yaptı.

●●● 28.09.1995 tarihinde DETAK, HÖP, DHP, Yapı Sanatçı Evi temsilcilerinden oluşan bir heyet İzmir Buca Cezaevi'ne giderek tutuklularla görüştü. Ayrıca heyet Buca Cezaevi önünde ÇHD'li avukatların yaptığı basın açıklamasına katıldı.

●●● 29.09.1995 tarihinde Buca katliamında ölen Turan Kılıç'ın ailesi ile görüşmek üzere İzmir'in Kırık ilçesine bağlı Turan Kılıç'ın doğduğu köye girdi. Yakınları ile görüşüldükten sonra mezarı başında anma düzenlendi.

●●● 30.09.1995 tarihinde İzmir'de Buca katliamını kınama mitingine polis tarafından izin verilmemesi üzerine Tabutlularla Dayanışma Komitesi Konak Meydanı'nda bir basın açıklaması düzenledi. Heyetin katıldığı basın açıklamasında Buca katliamına yönelik sloganlar atıldı.

●●● 04.10.1995 tarihinde devrimci tutsak aileleri gazeteleri dolayarak açlık grevi ve devrimci

tutsaklara ilişkin talepler konusunda bilgi vererek basını bu konuda duyarlı olmaya çağırdı.

●●● 05.10.1995 tarihinde Kadıköy Meydanı'ndan Haydarpaşa tren istasyonunun önüne kadar kamu emekçileri tarafından yürüyüş düzenlendi. Bu yürüyüşe kabilen Devrimci Tutsak Aileleri "Ümraniye Tabutluğu Kapatılsın" pankartı ve "Buca Katliamının Hesabını Soracağız" dövizleri ile yürüdüler. Yürüyüş boyunca ailelerin cezaevlerinde süren açlık grevine, Buca Cezaevi'ndeki katliama ve Ümraniye Cezaevi'ne yönelik sloganlar atıldılar.

●●● 06.10.1995 tarihinde devrimci tutsakların aileleri tarafından Bayrampaşa Cezaevi önünde düzenlenen basın açıklamasına 50 kadar tutsak yakını katıldı. Basın açıklamasının sivil polisler tarafından engellenmek istenmesi üzerine aileler polise tavır alarak basın açıklamasına devam ettiler ve "Devrimci Tutsaklar Yalnız Değildir!", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz" şeklinde sloganlar atıldıktan sonra dağıldılar. Basın açıklaması sonunda dört kişi gözaltına alındı. Bunlardan birini için 15 günlük gözetim süresi alındığı öğrenildi.

●●● 08.10.1995 tarihinde Devrimci tutsak aileleri işçi direnişlerini ziyaret ederek onların yanında olduklarını belirttiler. Daha sonra cezaevlerinde yaşanan baskılara, açlık grevi ve Buca katliamına yönelik konuşularak bilgi verildi.

ÜMRANİYE CEZAEVİ BİZİ YILDIRAMAYACAK!

Devletin devrimci tutsaklara yönelik tecrübeleri ve yok etme politikalarının devamı olarak cezaevlerinde farklı uygulamalar ve yaklaşımlar ortaya çıkmaktadır. Ümraniye cezaevi bu mantığın bir ürünüdür. Devrimci tutsakların teslim alma ve çok yönlü bir denetimi gerçekleştirmeye amacıyla kurulan bu cezaevi acelece tamamlanıp, devrimci tutsaklar gönderilmeye başlandı.

Ümraniye Cezaevi devletin devrimci tutsaklar üzerindeki baskı politikalarının daha da artacağını göstermektedir. İç savaşın kızışması ile birlikte uzun vadeli planlar yapmaya başlayan devlet devrimci tutsaklara yönelik topyekûn saldırıların bir parçası olan tabutlukları gündeme getiriyor. Ve daha baştan bu cezaevlerinde denetimi kendi eline almaya ve insanlık onurunu ayaklar altına alan kurullarla direnişler önünde barikatlar oluşturmaya çalışılıyor.

Direnme geleneğini yıllardır taviz vermeden sürdüreni oturmuş iç yapıyla devleti kaygılandıran Bayrampaşa Cezaevi'nin dağıtılması amacı da Ümraniye Cezaevi'nin açılmasını hızlandıran başka bir faktördür. Devrimci tutsakların iletişimini kesip, onların birlikte tavrı koymasını engelleme taktikleriyle hareket eden devlet kamuoyunda "Çağdaş cezaevi açıyoruz" mesajları vermiştir. Kamuoyuna tanıtılanın aksine Ümraniye Cezaevi, gündeme getirilen ve geçmişte ailelerin mücadelele-

riyle kapatılan Eskişehir Tabutluğu'ndan farkıdır.

Gözetiminde gördüğü işkencelerin izleri dahi kaybolmadan Ümraniye'ye gönderilen devrimciler ayrı ayrı hücrelere konulmakta, birbirleriyle görüşürülmemektedirler. Gördüğü işkenceler sonucu hareket edemeyen, kasları tutulan, gereksinmelerini karşılayamayan devrimci tutsaklar, cezaevine geldikten sonra da bu insanlık dışı tavırla karşılaşmaktadır.

Ümraniye Cezaevi devletin cezaevlerine, devrimci tutsaklara yönelik politikalarının önümüzdeki süreçte daha da sert olacağını göstermesi ve cezaevlerini mücadelenin bir mevsisi olmaktan çıkıp, mücadelenin dışında yerler durumuna getirme çabasının henüz ilk adımlarıdır. Cezaevlerine yönelik kapsamlı saldırıların bir parçasıdır.

Faşist saldırılara karşı direnmekten başka çıkar yol yoktur. Devrimci tutsaklar, en olumsuz koşullarda bile canları pahasına direnmişler, her direniş sonrasında ise devlete geri adım atmışlardır. Bu alanda yaratılan değer ve yetenekler, şimdiki kadar olduğu gibi şimdiden sonra da korunacak ve yaşatılacaktır.

Ankara, Çanakkale, Aydın Kapalı Cezaevleri'nde bulunan devrimci tutsakların yakınları gazeteleri ziyaret ederek yakınlarının yaşamından endişe ettiklerini, çocuklarının can güvenliğinin kalmadığını ifade ettiler. Aydın

Cezaevi'ndeki tutsakların yakınları cezaevine gazete ve dergi alınmadığına, getirdikleri yiyeceklerinin içeriye sokulmadığını belirttiler.

***

Çanakkale Cezaevi'ndeki tutsakların yakınları da tutsakların sağlık sorunlarının çözülmediğini, cezaevi koşullarının çok kötü olduğunu söylediler.

***

25 Eylül'de Sağmalcılar Cezaevi'nde bulunan TKEP/LENİNİST, TKP (ML), EKİM, DHKP-C, MLKP, HKG, Devrimci Yol davası tutsakları Buca Cezaevi'ndeki katliamı ve cezaevlerinde yaşanan baskıları protesto etmek amacıyla süresiz açlık grevine başladılar.

***

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan TKEP/LENİNİST, DHKP-C, MLKP davası tutsakları 26 Eylül'den itibaren süresiz açlık grevine başladılar. Açlık grevi, Buca Cezaevi'ndeki katliamı protesto etmek, Ümraniye tabutluklarının kapatılması ve devrimcilerin kesintisiz uğradığı saldırılara son verilmesi taleplerini kapsıyor.

***

Buca Cezaevi'ndeki katliamı protesto etmek amacıyla Yozgat Cezaevi'nde TKEP/LENİNİST, DHKP-C, ve TKP (ML) davası tutsakları süresiz açlık grevine girdiler.

***

Konya E Tipi Cezaevi'ndeki TDKP, PKK, DHKP-C, TKP (ML), TİKB, MLKP, MLSPB davası tutsakları 3 günlük açlık grevine gittiler.

***

Ceyhan Cezaevi'ndeki PKK davası tutsakları Buca katliamını protesto etmek için açlık grevine başladılar.

***

28 Eylül'de Bartın, Amasya, Ümraniye Cezaevlerindeki TKEP/LENİNİST ve DHKP-C davası tutsakları süresiz açlık grevine başladı.

10/95

Hapishane Mektupları

●●● Antonio Gramsci ●●●

Bu tılsım İtalyan düşünürü ve politikacı-
sı, 8 Kasım 1926 akşamı Roma'da tutuklan-
dı. Regina Coeli hapishanesinde 16 gün tuza-
rete kâğıtlardan sonra 5 yıllık bir sürgün ceza-
sı çelmek üzere Palermo'nun 100 km. ku-
dar kuzeyindeki Ustica adasına sevk edildi.

7 Aralık'ta adaya gelen Gramsci 20
Ocak 1927'de Milano'daki Saint-Victor hap-
shanesine alındı; sâhlik mücahede yoluyla
devleti ele geçirmek için yeraltı faaliyetler yap-
mak, halkı teyaza ve iç savaş başlatmak, si-
niciler arasında husumet yaymak ve yitici
programlarda yerlilikle suçlanıyordu.

1931 Ağustos'unun son gününe baş-
layan Gramsci'ye Mussolini'nin adamları ile
gönderdiği 41 dileyerek kendini kurtarma
önerisini büyük bir muhayyaleyle red et-
ti. "İstihbarın bir başka gelidiye bu ve be-
nimsiz kendimi öldürmeye hiç niyetim
yok." yanıtını verdi.

Hapishane düzeni dediği şeyi her gün
gününe bir mücahede içinde yaşadığı. Mad-
di-manevi bütün acılara hapishane idaresinin
ellü kontrol ve sınırlarına, genellik doküman-
teyaz ve materyal istediği zamanla bulma-
nın olanaksızlığına rağmen, dakikta ile 4000
sayfa demek olan 3000 sayfa delusu 32 def-
ten sık ve ince bir yazıyla doldurdu. Hatta
mektuplarından birinde "Bana, senin kâğı-
dı yazmak için yapılmış ve yazı işinin
melankolik çabası sırasında bu miltica bir
dikot gerektiren böyle korkunç kalemler
uçları varıyorlar ki sadece yazmak böyle
benim için bir fizik işleme haline gel-
di. Sürüldü olarak bir dilin kullanma izni-
ni alabileceğimi sanıyordum. Ve ana-
nın sözcüğü ettiğimi incelemeleri yazma-
ya giriştiğime, ama izin vermediler,"
diyenek evrenin idaresinin yazıldığı ta-
viri çizmişti.

Cezasızından aldatma yazdığı mektuplar
onun her devrimci gibi her şeyden önce bir
insan olduğunu ve insanı duyulabilirle yoğrul-
duğunu göstermektedir. Gramsci aldatma
bağlıdır. Faşizm onu en çok sevdiği insanlar-
dan ayırmıştır. Tutuklanıktan sonra çocuk-
larından büyük öğünü çok az görebilmiş,
büyük öğünü ise hiç görememiş olmasına
rağmen, düşman karşısında bu konuda bü-
yük bir soğuk kanlılık tablosu çizmiştir. Mektup-
larından eşine büyük bir moral ağlatma çabası
içindedir. "Yılmamak, pibneden di-
zirmek, sükunat durmak, açık vermemeye,
kuvvetli olmaya çalışmak gerekiyor,"
der mektuplarından birinde.

Bir başka mektubunda, eşine, kendi alty-
le yaptığı amaçları anlatabilen, "Sana yulla-
dığım kâğıt keskin hoşuna gitti mi bil-

mes ama, öğren id, tam bir ay etmek
verdim ona yapmak için ve parmakları-
ma yapması da aydınlatmak pahasına,"
diyerek sevgisini iftihar etmektedir. Faşist teji-
zini zindanlarında ruh ve beden işlenmeleri
arasında korumak için göze koşturduğu bir di-
vany gömlerini Gramsci, örgütleriyle ilişkisine
hiç kesmedi. Partisiyle birlikte yaşadı, parti-
sizlikle birlikte var oldu. Komünistlerin hallice
biduşme yaktınlıkla çabalamı, gözli yaktınlık-
ları geliştirmeli, işleme karga halk cephesi
kurulması yönündeki görüşleri yöneltti, ken-
dini gece gündüz okumaya verdi. Bireysel
zahabizlikleri ve hapishanece iyice artan has-
talıkları, tıbbi mücahedece onu iyice zayıf
düşürdü, bu orijinal devrimci nakbedilmişti
Roma'daki bir kâğıtla yaşamını yitirdi.

"Pek sevdiğim Tatiana,

Ustica'ya ayın 7'sinde geldim. Ayın 8'in-
de senin 5 Aralık tarihli mektubunu aldım.
Yalnızlık işlenimlerini ancak bundan sonraki
mektuplarında anlatıyordum ama, Çünkü
heyecanlanırmış yazıyor. anırtıların kafamda
belli bir dileme geçmesi gerekiyor. Bir par-
ça okunmuş aydınlanıktan kurtulmam için
da zaman gerekir. Yalnızlığımı daşil yarıl-
rı bir yana bırakarak ufukta (kolayca anla-
yacağı gibi kâğıt bir kâğıtın içinde, sonra
da bir yapurda, eller kolepekle, dâhilik bir de
ayak bileklerinden bir zincirle yol arkadaşları-
na bağlı olarak sâhillerde görmek dayanıklı
bir adam için bile salıht yazılmıştı) sen dere-
ce lügl geldi ve komik ya da Shakespeare'e
yancı okuyar bokenmadan da afabiliteğine
zengin geçti. (...) Adli suçlulardan keskinlikle
ayrılmış durumdayız. Bunkanın hayatını so-
na öyle birkaç geçişle anlatırdım. (...) Sana
böyle kâğıt dâhilik, kâğıtından nasıl geliyorsa
öyle yazdığım bakma, biraz yorgunum ha-
lı. Bana ulaşan ilk kahve şişesinin üzerinde
senin el yazını gördüğüm ve Mariette'nin is-
mini okuduğum vakti nasıl heyecanlanıyor-
muş biliyorum. Mektuplarının okunacağını
keskinlikle bildiğim için —hapishane kuralı
bu— şu sorularda bir çeşit utangaçlık geldi
bana anlatılabiliyor muyum? Ben duyguları
dile getirmeye alıştım yok ve bu duygula-
rını göstermeye kabulümden da hant kâğıt-
lardaki kâğıt eşyaı korumakla görevli ma-
murları takli ediyordum gibime geliyor.

İşte bundan ötürü bana sorulduğunda yanıt
olarak Regina Coeli'deki hayatım hakkında
sadece birkaç delayı belirtmekle yetinece-
ğim. Yün çekileceği raporları, da berliyi okum.
Bana çok da yarar oldu. Onlar olmasaydı
soğuktan geveyeşilirdim. İnce bir pardö-
süyle giymişim yola ve Palermo ve Ustica
arasında korkunç bir ayaz vardı. Üstüne
Roma'da bırakmak zorunda kaldığım tabak-

lar da geçti ölmeye. Sordüğün içinde kâğıtlar
üçü korkulduğundan alınmamıştı parano. O
küçük sordüğün bilermeyeceğim kadar hâmetti
dokunaklı. Bütün eşyalarını onun için ko-
yalım. Ciro'ya, gıkoletayı ve baki ölmeyeği ay-
nıca. Çünkü pasak. Gönderilebilecek eş-
yaıki süresinde bunların adı var ama geçme-
lerine izin verilmeyeceği nat saklım. Böyle-
ce kahve bardağına kavuşmamış oluyor-
um. (...) Buradaki programın şu: 1— Sağ-
lık durumunu düzeltmek. 2— Almanca ve
Rusça'yı sistemli bir şekilde öğrenmek. 3—
Ekonomi politik ve tarih öğrenmek. Laf ara-
mında yalnızca Jimnastik yapıyor da bekle-
yorduk. Bugüne kadar yaşamadım diye seni
bir an olsun unuttuğum sanısına kapılmama-
lım, pek sevdiğim Tatiana. Kullanıldığı deyim
pek yerinde: Senden alabim ve içinde alle-
rinin id bulunan her şey bir salımdan daha
fazla anlam taşı ama aynı zamanda yur-
yak bir okuyucu benim için. (...) Seni se-
vgiyle kurtuluyorum vakti yazdım. Çünkü se-
ni kurtulmak bütün sevdiklerimi kurtul-
mak demektir. (...)"

Ustica, 9 Aralık 1926

Antonio

●●●

Paralel zindanında yazdığı bir isyan sesi
kâğıtın her sayfası insanı yitirmişti
Ölümü hederünle bağlamak gerek
Ölümünle ilgili vakti kâğıtlarda
İstihbarın her şeyden önce yazılmak gerek,
Ölümü gazilerinde yazılmak ve pibnecik...
Ölümek ki,
Yaşama bilirmek demek,
İle de insan sâhillerde korkunç kâğıtlar.
Ölümek ki,
Çöl kâğıtlarında gâllirmek demek.
Vakti dostum, var git
Kâğıtın ol bu geç ölmek
İle geç ölmek
Sonsuz bir ölmünle ilgili yaşamak demek...

**Şu an direniş bayrağını yükselten
tüm devrimci tutsaklara
selam olsun!**

Devrimci Tutsaklarla Dayanışma
İçin
Hesap Numaramız
İş Bankası Sirkeci Şubesi
Hesap No: 1047 30000 627417

HEDEF; İŞÇİ KOMİTELERİ

İşçi sınıfının içinde bulunduğu bugünkü durum, çılgınlık ve çözümsüzlük gibi görülse de bu durum sadece görünce objektif yanadır ve yanlıdır. Esas olan görünmeyen ve sınıf hareketinin içinde bulunduğu durumu tam da onun içinden ve onun ruh halini kavrayarak açıklamak ve izah etmek sağlıklı bir değerlendirmeye olacaktır.

Diyalektik bir bakış açısından bakıldığında her olumsuz durum aynı zamanda bir olumluluğu da içinde barındırır. İşte bu bakış açısıyla bakıldığında işçi sınıfı sendikal ve siyasal açıdan değerlendirildiğinde bir olumsuzluk gibi görülen bu durumun aslında bir olumluluğa yönelmiş olduğunu görebilir ve kavrayabiliriz. Birincisi; işçi sınıfı hareketi burjuva tipi sanı sendikacılığın = Devlet Sendikacılığı yani devleti koruyan ve onun çıkarlarını temel alan bir anlayış olduğu, işçi sınıfı hareketinin sınıf içindeki öncü ve sosyalist işçilerin sürdürdüğüleri

propaganda ve ajitasyon çalışmalarının da etkisiyle sınıfın büyük bir bölümü ve hareketlilik içinde olan kesimi tarafından kavranmış ve açığa çıkmıştır. İkincisi: Yine işçi sınıfının ve onun eylemci yanının diğer emekçilere de kavratıldığı gibi. Artık burjuva partileri ve parlamentosu çözüm değil, çözüm-

süzlük üretiyor ve Emekçi Halk yığınları burjuva düzenden ve devletten çözüm umutlarını yitirmişler. Ve işin başa döştüğünü, sorunun çözümüne de kendi ellerinde ve mücadele birlikleri temelinde örgütlenmek gerektiğini daha bir hızlı şekilde bilince çıkartıyor.

Gün geçmiyor ki, işçi sınıfı kendi sorunlarına sahip çıkmasın; eylem ve yeni örgütlenme haberleri almayalım. Tüm bu eylemler arasından yeni yeni örgütlenme araçları çıkıyor. Buna en son örnek daha önce de Tekel işçilerinin örgütledikleri ve bir örnek olarak sınıf hareketine sundukları DMB "Demokratik Muhalefet Birliği" örgütlenmesi vardı ve sınıfın sorunlarına ve çözüm yönünde çabalarını hatırlıyoruz ve oldukça

olumlu işler de yapmıştı. Tekel işçilerinin bu deneyimi vardı ve bunu bugün yeniden ortaya koymaları kuşkusuz olumlu bir gelişmedir. Tekel işçileri oluşturdukları bir platforma yeniden ve daha etkin bir şekilde mücadeleyi örtüyorlar. Bahsetmeye çalıştığımız Tekel işçilerinin öncü kesiminin oluşturduğu "Tekel İşçileri Platformu" ve onun yaptığı çalışmaları okurlarımıza tanıtmak ve diğer iş kollarına örnek olmasına yardımcı olmak. Başarılar "TEKEL İŞÇİLERİ PLATFORMU."

5 EYLÜL ANKARA YÜRÜYÜŞÜ
"TEKEL İŞÇİLERİ PLATFORMU" oluşum sürecinde Türk-İş'in 5. Eylül Ankara mitingine katılarak aktif bir tutum takındı. Mücadeleci işçilerin bir araya gelerek oluşturduğu kortej geçmiş mücadele biçimlerine göre daha ileri bir tutum ortaya koydu ve tüm Tekel işçilerini yönlendirmede etkili oldu. Kortejin oluşturulmasından, disip-

ra'ya taşıma gibi bir anlayış olmadığı gibi katılma en azda tutabilmek için çaba harcadılar. Koskoca Tek Gıda-İş, 5 otobüsle Ankara'ya gitti.

TEK GIDA-İŞ - GIDA-İŞ ARASINDAKİ YETKİ SORUNU

Tekel İşçileri Platformu, Tek Gıda-İş ve Gıda-İş'le sını ve yapay bir şekilde sendikal rekabetten kaynaklanan yetki itirazlarıyla başlayan aldatmaca 6 ayı aşkın bir süre işçileri oyaladı.

Binlerce işçinin ihbar ve kıdem tazminatı ödenecek doğrudan Tekel Genel Müdürlüğü'nün talimatlarına uyan Tek Gıda-İş binlerce işçinin tensikatını onayladı. Arkasından gelen yetki sorunuyla 8 aydır sözleşmesiz ve eylem kırıcı tavrını sürdüren sendika iktidarını sıfır zam politikasına fiilen destek verdi. Bu konuda da aktif bir tutum takınan PLATFORM sorunun çözümünde itici bir rol oynadı. Önce Gıda-İş yöneticileriyle görüşen PLATFORM komitesi so-

runun nedenleri ne olursa olsun bundan işçilerin zarar gördüğünü belirterek sorunun çözümünü istedi. Sorunun diyalog yoluyla çözülmeyeceğini tespit eden PLATFORM eylem kararını aldı ve bunu Gıda-İş ve Tek Gıda-İş'e duyurdu. Sorunun çözülmesi halinde iki sendikanın da kitlesel bir şekil-

linli yürüyüşü organize etmeye ve sloganları doğrudan siyasal öz taşıması ve katılımın güçlü olması Tekel işçilerini oldukça etkiledi. Zaman zaman burjuva sendikal anlayışın arabesk tarzdaki sloganları bastırıldı ve Tekel işçileri ileri sloganları sahiplendi. Yürüyüş anında öncü işçilerin başlattığı "İŞÇİLERİN HEPSİ VARDI SİPERLERİN BAŞINDA" diye başlayan marş tüm işçilerin katılımıyla hep birlikte söylendi ve işçilerin motivasyonu sağlandı ve bir çok ileri slogan hep bir ağızdan haykırıldı. Türk-İş'in burjuva anlayışı teşhir edildi ve işçiler sorunlarının çözümünün de kendi ellerinde ve birlikte mücadeleden geçtiğini daha iyi kavradılar. Sanı sendikalarının işçileri Anka-

de işgal edileceğini açıkladınca o güne kadar Gıda-İş'i muhatap bile görme-yen Tek Gıda-İş acil bir şekilde Gıda-İş'ten görüşme talep eder ve protokol imzalamayı önerir ve eylemden bir gün önce de yetki sorunu çözülür çünkü otobüsler tutulmuş ve platformun kararı olduğu görülmüştü.

5 EYLÜL'DE ÜRETİMDEN GELEN GÜCÜN KULLANILMASI

Tekel işçileri platformu, daha önceki eylemlerde olduğu gibi, Türk-İş'in iş yerlerinde üretimden gelen gücün kullanılmasını ve işyerlerinin işgal edilmesi eylemine de aktif bir şekilde katıldı. Bir bildiriyle işçileri bilgilendiren platform, işçileri eyleme hazırlamaya çalıştı ve ileri taşınmasını zorladı. Bir çok

işyerinde iş bırakılırken Tek Gıda-İş'in devletçi anlayışı bir kez daha ortaya çıktı ve eylem kırıcı rolünü sürdürdü. Tek Gıda-İş bir taraftan Türk-İş kararlarına imza atarken, diğer yandan eylemlerin içini boşaltarak işçileri pasif duruma düşürdü. Platform aldığı kararları gereği bazı iş yerlerinde konuşmalar yaparak işçileri eyleme çağırdı. "Sarı sendikaların tumumunu aşın" çağrısında bulundu. İş yerlerini terk etmeye lim tavnını sürdürdü ancak bunda yeterince başarılı olamadı. Fakat eylemci işçilerin büyük oranda desteğini aldı ancak işyerlerini işgal tüm hazırlıklar yapılmasına rağmen gerçekleşmedi.

20 EYLÜL İŞE GELMEME EYLEMİ

Bu eylemlere aktif bir şekilde katılan platform amaçladığı hedefine ulaşamadı. Bir çok işyerinde eylemlere aktif şekilde katılıp yönlendirme yapmasına rağmen esas amacına ulaşamadı. Belediyenin önünde başlayan mitingde aktif bir şekilde katılım mitingin yürütüsünden sloganların atılmasına kadar belirleyici bir rol oynadı. Buca Katliamı'nı da protesto eden en ileri talepleri haykırıldı. Ancak kendi bağımsız eylemini örgütleyemedi.

TEK GIDA-İŞ GENEL MERKEZ

10. GENEL KURULU YAPILDI

Tek Gıda-İş onuncu Genel Merkez Kurulu yapıldı. Tekel İşçileri Platformu Genel Kurula aktif bir şekilde katılım ve genel kurulun işçi sınıfının sorunlarının tartışılacağı bir platforma dönüşmesi için platform etkin bir çalışma yürüttü.

Sendikamızı iflasın eşiğine getiren sendika ağalarının önerdiği üye aidatlarının 5 saatten 7,5 saate çıkarmayı ve birçok anti-demokratik uygulamayı içeren tüzük değişikliğini belirleyen platform, binlerce işçinin imzasına baş vurarak bütün bu uygulamalara karşı çıktı. 3000'e yakın işçiden imza alan platform bu imzaları Genel Kurul delegelerine ulaştırmayı ve bir önerge ile divandan böyle bir karar alınmamasını hedeflemişti ve tüm imza veren işçilere Genel Kurulun ikinci günü bütün işçileri Genel Kurula katılmaya çağırdı. Genel Kurul günü sendikalarına gelen işçiler önce polis önleimiyle, arkasından Genel Merkez Binasına sokulmama, konuk da dahil alınmama durumuyla kar-

şılaştı. Bir avuç işçi bunu protesto ederek kongre salonuna girme ve etkin tutum koyma yönünde her şeyi göze alarak etkin bir tutum koydu. Kongre delegelerinin hiç biri bir önergeyle üye aidatlarının yükseltilmesine karşı çıkmadı, çıkmadı.

Durumu değerlendiren platform, bir arkadaşına görev vererek, imzaların Divan Başkanlığı yapan Türk-İş Başkanı Bayram Meral'in önüne koyarak binlerce işçinin talebini dile getiren ve bunun sorumluluğunun kongre üyelerine ait olduğunu belirten kısa bir açıklama yaptı. Ondan sonra ortalık karıştı. Çok sert tartışmaların yaşandığı kongrede her türlü usul kararlarını da ihlal eden Bayram Meral başkanlığında ki divan hileli bir şekilde Tek Gıda-İş Genel Merkezini taleplerini onaylattı. Kongre delegelerinin olumsuz tavırlarına işçiler çok sert tepkiler gösterdi ve zaman zaman itişme ve kakışma şeklinde birbirlerine girdiler. Kürdistan'dan gelen delegeler bu kararı onaylamadıklarını tüm delegeleri aynı şekilde onursuz göremezsiniz diye tepki göstermeleri ortamın daha da sertleşmesine yol açtı ve sonuçta hazır bekletilen Çevik Kuvvet Genel Kurul tarafından salona alınarak işçilere göz dağı verildi. Durumu protesto eden işçiler öfkeyle salonu terk ettiler. Yapılan seçimde eski yönetim olduğu gibi yeniden seçildi. 450'ye yakın delegenin yarıya yakınına oy vermediği yönetim yeniden 4 yıllığına seçilmiş oldu.

KARAYOLU İŞÇİLERİ EYLEMDE

Toplu sözleşmelerin bir türlü imzalanmaması, her geçen gün ertelenmesi işçileri toplu olarak bir eyleme itti. Sendikaların taleplerine uzaktan yalından hiçbir ilgi göstermeyen tekelci sermaye devleti yüzbölence kamu işçisini görmeyen gelmeye devam ediyor. Bunlar normal bir şey çünkü onlar işçilerin, emekçinin başbakanı, bakanı değil. Onlar Sabancıların, Koçların, Ergin Civanların, Çalıcıların bakanı, başbakanıdır. Tabii ki onlardan yana olacak işçiyi emekçiyi görmeyen gelecektir. Buna karşılık kamu işçilerinin ve emekçilerin yanıt onların elindeki iktidarı yerle bir etmek ve kendi sınıfının, işçi sınıfının iktidarı kurmak olmalıdır.

Mücadele Birliği Platformu olarak eylemde olan 7 No'lu Karayolları işçilerini ziyarette gittik. Eylemciliklerin giderek yükselmekte olduğunu, bu mücadelenin tüm emekçileri kapsadığını bu nedenle eylemlerde karadilik ve işçi ve emekçilerin birbirlerine desteği üzerine konuşuldu. İşçiler diğer grevde, direnişte olan işçileri desteklediklerini ve diğer emekçilerden destek beklediklerini belirterek, emekçilerin haklarını ancak karadilik ve birlikte mücadele ile alabileceklerini gördüklerini, işçi ve emekçiler için insanca bir yaşamın tek yolunun mücadeleden geçtiğini yaşayarak öğrendiklerini belirttiler. Platform olarak gittiğimiz ziyarette tyatro sanatçısı Servet Yalçın tarafından Savaş ve Barış isimli oyun sergilendi. Genç Ekin Sanat Merkezi'nden arkadaşların türkülerle hep birlikte halay çekildi. Bu arada Mücadele Birliği Platformu imzalı üzerinde "Eylem Umudun Anasıdır" yazılı pankart grev çadırının üzerine asıldı. Grev yerinden ayrılmadan coşkulu bir şekilde "Yaşayan İşçilerin Mücadele Birliği!" sloganı atıldı.

Direnenler Zafere Ulaşacak

Retrans işçilerini ziyaret ettiğimizde direnişlerinin 98. günü idi. 98 gün boyunca bu direnişçiler 6 defa jandarma ile karşılaşmışlar, patronun adamlarının baskısı ile karşılaşmışlar, defalarca çadırları, tuvaletleri sökülmüş fakat yılmamışlar. Öncelikle kendi militan birliktelikleri ve dayanışmada bulunan işçiler ve devrimcilerle birlikte direnerek işçi sınıfı tarihimize geçtiler. Retrans işçileri başlangıçta Tümütis sendikasında örgütleniyorlar. İlk işverenleri taşeron. Ana işveren taşeronu dağıtıp, kendi bünyesine alıyor. İşçiler ana işverenin bünyesinde 10 gün çalışabilmelerine rağmen gene sendikalaşıyorlar. Daha sonra işçiler işten çıkarılıyor. Fakat yenilgiyi kabul etmi-

yal kurtuluşun mücadeleden geçtiğini, mücadele etmeden hiç bir kazanım elde edilemeyeceğini söyledi. Arkasından Genç Ekin Sanat Merkezi Müzik Topluluğu'ndan arkadaşların müzik dinletisine geçildi. Hep birlikte halaylar çekildi. İnsanlar son derece coşkuluydu. İşçilerle sohbetlerimiz sırasında bir işçinin Bulgaristan'dan üç yıl önce göç ettiğini öğrendik. Orada böyle şeyler var mı diye sorduk. Verdiği cevap "Hayır orada işsizlik yok. İşe başlayan işçinin bir yandan da evi yapıldı. Eğitim, sağlık sorunları da yoktu" oldu. Sosyalizme karşı büyük özlemi vardı. Türkiye'de bunu başarabilir miyiz diye soruyoruz. "Çok zor" diyor. Belli ki, bizdeki faşist devlet gözünü çok

Tarih 3 Temmuz 1995. Dörtüncü yıldır protestolarına kapı uyguladığı rızaya bu bu sefer de Retrans Uluslararası taşeronlukta çalışıyor.

Retrans'ta 140 işçi çalışıyor. Başarı işçiler 3 milyarı, çekim işçiler ise 4 milyarı ile birlikte sosyalist mücadele ediyorlar. Retrans üzerine Retrans işçileri, kendilerine sosyalist patronlarına karşı birliğine ve son vermek ve grevleri açtıklarını, insanlık bir yaşam arzularını için, Tuncis Sendikasında örgütleniyor. Bunun üzerine işveren diğer işçileri kapı dışarı ediyor. İşverende sata sendika kuruyor. Biliyor ki, sendikaların işçiler sendikasının karşısına daha bir bölüğü daha bir güçle çıkacak ve işvereni işçileri ezdiği gibi sendikayı ecek. Onları tehdit etmeyecek.

İşçiler grev çadırlarını kuruyorlar ve direniş başlıyor. Fabrika girişini kapatıyorlar. İşveren jandarmaya çağırıp devletin kol, kuk güçleri ile işçileri yıkılmam çağıyor. Fakat Retrans işçisi kararlı. Her saklından sonra tekne fabrika önüne gelip direniş geçiyorlar. Üretimin durmasıyla birlikte işveren yeni araçlarla içine giriyor. Fakat bir taşeron firmayla anlaşarak grev kırılmalarına geliyor. Retrans işçileri buna karşı koşuyorlar ve ekipmanlarını taşıyan sonuncu otomobili grevden çıkartıp giden Retrans işçilerine "alay alayın çıkıp alayın gelindevizler artık zamanı geldi" şeklinde cevap veriliyor. İşçilerin en küçük bir mahakofetine karşı, dipçilikle cevap veren jandarmaların grevci yolda da tüce ortaya çıkarıyor.

Bunun da Retrans bölgesinde trajikomik olaylar geliyor. Jandarmaya ele geçirdiği "terhizat" bir grev çadırını grevden alıp mahkemeye çıkarıyor. Dwa yanlış düşünmedi. Bu mahkemeye bir "grev çadırı". Sonu örgütlenmiş bilgileri göre çadırın mahkemeye çıkarılması emektir.

Retrans direnişinden yitirilmeyecek denir var emekçiler için. Bunlardan en başarılı TC devletinin hiç bir kurumuna güven olmayacağı, işçilerin emekçilerin en küçük bir talebinde, en küçük bir mahakofetinde devlet ve onun koluk güçlerini karşısında bulacağı. Her de en esdiren bir şekilde copuyla silahıyla. Çünkü o kapı mahkemeye mahkemeye için vardır. İşçi ve emekçiler ise onu yıkıp kendi terdörünü kurduğunda emek her insanın insanca yaşayabilirdiği, gelecek hergün doğmadık günün gelececektir.

**RETRANS İŞÇİSİ
YALNIZ DEĞİLDİR!**

Mücadele Birliği Platformu Retrans işçilerini ziyaretleri sırasında

yorlar. Direnmiyorlar.

Retrans'ın büyük ortağı İngiliz tekelli dünyanın birçok ülkesinde faaliyet gösteren emperyalist bir tekel. Tümütis sendikasının üye olduğu Uluslararası Taşınacılık Sendikası Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde bu İngiliz tekelinin işyerlerinde iş yavaşlatarak Türkiye'deki sınıf kardeşlerine destek sunuyor.

Mücadele Birliği Platformu olarak gittiğimiz direnişçi Retrans işçilerinin yanına Platformun "Eylem Umudun Anasidir" yazılı pankartıyla ve sloganlarla girdik. Devrimci İşçi Komitelerinden bir işçi söz alarak grevdeki işçilere hitaben yaptığı konuşmada Retrans işçisinin onurlu tavrının işçi sınıfına örnek teşkil ettiğini, ekonomik ve sos-

yal korkutmuş. Ona olabileceğini anlatıyoruz. Anlaşıyoruz. Daha sonra yaldızlık bir saat süren ziyaretimiz bitiyor. Aynırken militan mücadelenin işçileri hangi noktaya getirdiğini görüyoruz. 98 gün önce kendilerini "hiçbir şey olarak" gören yüzlerce işçi politik sloganlarla bizleri uğurluyorlar.

Bizler de sloganlarımız ve direnişlerin zafere işaretleriyle mücadelelerini de başarılar diliyoruz.

**EYLEM UMUDUN ANASIDIR
FABRİKALAR, TARIALAR,
SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLACAKI..**

**Devrimci İşçi
Komitelerinden Bir İşçi**

GÜLMİYEN BOYA POLİSAN

Kocaeli'ne bağlı Dilovası belediğinde bulunan Polisan Boya Fabrikası işçileri toplu sözleşmelerinin süresinin dolmasıyla birlikte yeniden sözleşme yapmak isterler. İştekinin kabul edilememesi üzerine greve başlanır. Fabrikasının girişi önüne çadır kurarak işçiler direnişe başladığında tarih 1 Ocak 1995'tir.

İşçiler üretimi durdurmak ve giriş-çıkışları engellemek için çadırlarını kapı önlerine kurmaya karar verirler. Fakat sendika yetkilileri "bunun da zamanı gelecek" diyecek çadırların kapılarının yan taraflarında kurulmasına ikna ederler. Bu arada işveren taşeron bir firmayla anlaşarak işçiyi işçi sokup üretime başlar. İşçiler taşeron firma aracılığıyla gelip işe başlayan işçilerle konuşurlar ve "biz kardeşiz, biz burada direniş-tenken sizin gelip çalışmanız çok yanlış, biz burada emeğimizin karşılığını almak için direnişiyoruz, haklarımız olan insanca bir yaşama kavuşabilmek için mücadele ediyoruz, grev karışık yapmayın, bunlar yarım sizin de başınıza gelecek" derler. Taşeron firma aracılığıyla işe başlayan bir kısım işçi bu konuşma üzerine işe gelmez. Ama taşeron firmasının faşist patronu grev karışık yapmaya kararlıdır. Çünkü getirdiği ve işe başlatığı her işçi başına ayrıca komisyon alacaktır.

İşçiler bu duruma konuşarak, ikna etmeye çalışarak son veremeyenlerini anlayınca "taflan anlamayana zor kullanılır" diyecek servis araçlarını taşırlar, camları kırarlar. Gelen işçileri ellerinden geldiğince geri çevirmeye çalışarak karışık bir şekilde direnişe devam ederler. Polisan işçisinin bu onurlu ve kararlı direnişi karşısında burjuvazinin koruyucusu jandarma devreye girer. Askerler dipçiklerle, süngülerle saldırırlar direnişçi işçilerin üzerine. Grev çözümlen dirençleri parçalanır, insanlar dövülür, pek çok işçi gözaltına alınır.

Polisan işçisinin, jandarma komutanı ve askerlere karşı geliştirdiği tavır ise örnek alınacak bir tavidir. "Onlar bize dipçikle, süngüyle saldırırsa bizde onlara aynı şekilde davranacağız, silahlanıp anlansakları dâden cevaplayacağız yoksa burjuvazi nice Polisan yaratacak" dediler.

Polisan'da saldırılar devam etmekte. Jandarmasının her saldırısına gözetlikle, yaralanmalarla sonuçlansa da işçiler kararlı bir şekilde direnişe devam ediyorlar.

Polisan işçisi direnişine devam ediyor. Ve kararlı bir şekilde devam edecek, ta ki istediğini elde edinceye kadar. Gün dayanışma günüdür. Polisan'da süren onurlu direnişe sahip çıkalım.

YAŞASIN POLİSAN DİRENİŞİ!

EYLEM UMUDUN ANASIDIR

Kamu işçilerine verilecek ücret artış konusunda hükümet ile Türk-İş'in anlaşmaması sonucu çeşitli iş kollarındaki yüz-bünlere işçi aşama aşama greve çıktı. Her greve çıkış işçiler cephesinden bir gösteriye dönüşürken burjuvazi ve onun kollak güçleri aşamadan bir şeyler yapamaması sıkıntusunu taşıyordu. Liman-İş Sendikasının ve Demiryol-İş Sendikasının bulunduğu Haydarpaşa da böyle bir gösteriye tanık oldu. Çeşitli sendikaların katılımı ile toplanan işçiler Haydarpaşa'ya doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşe katılan 1500 kadar işçi "Hükümeti devredik sıra IMF'de", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Ana, Bana Dediler Hakkımızda Yediler" şeklinde sloganlar atarak yürüdüler. Haydarpaşa tren istasyonunun önüne gelen işçiler burada yaptıkları basın açıklaması ile üretime gelen güçlerini kullanarak iş bırakıklarını belirterek bu yürüyüşün hükümete uyarı niteliği taşıdığını söylediler.

5.10.1995 tarihinde de Kadıköy meydanında toplanan memur sendikaları grevdeki Liman-İş ve Demiryol-İş Sendikalarına bağlı işçilerle dayanışmak amacı ile bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasından sonra yürüyüşe geçen memurlar ve çeşitli sendikalardan işçiler Haydarpaşa'ya kadar sloganlarla yürüdü. Devrimci Tutsak Ailelerinin "Ümraniye Tabutluğu Kapalıdır" pankartının yanı sıra eylemdeki Karayolu İşçileri de "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" pankartı ile yürüdüler.

İşçi eylemlerinin ilk başladığı günlerde Kadıköy Söğütliçeşme'de toplanan işçiler Kadıköy meydanına kadar yürüdü. 5000 kişinin katıldığı eylemde hükümet ve devlet aleyhine sloganlar atıldı. Karayolu işçilerinin "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" pankartı ile yürüdüğü eylemde polis sıkı önlemler almıştı. Eyleme Devrimci İşçi Komiteleri de katıldı. Eylem sırasında Bacı Cezaevi'ndeki katliamları protesto eden sloganlar atıldı. Yürüyüş Kadıköy meydanında yapılan basın açıklaması ile biterdi.

KAPİTALİZMİN MİLİTARİST YÜZÜ

Evrimsel olarak kapitalizme kadar gelen tüm toplumsal dönemlerde askeri güç mevcut devlet erkinin korunması aracıdır.

Günümüzde emperyalizmle doruk noktasına varılan militarizm (asker, polis, özel tim, sivil faşist örgütlenmeler vb.) mazum insanlık üzerine zulüm, sömür, ölüm bulutları gibi gökmüş; sonu gelmiş geri sistem, İlerici-devrimci darbelerle sarsılırken, azgınlığını sürdürmektedir.

Gelişme, tarihinin hiç bir aşamasında durdurulmamıştır. Gelişme kendi evrimi ile sürmüştür. Estirdiği terör ve yarettiği vahşetle ayakta durabilen burjuva diktatörlükler de, gelişmenin ve insanlığın yükselişini durduramayacaktır. Yürek ve devrimci bir araya getiren halkların yığıl ve direngen mücadeleleri hiç bir engel tanımıyor, insanlığı geleceğe taşıyor, insanlığın önünü açıyor. Devrim rögarları insanlık üzerindeki bu kara laneti dağıtıyor.

Emperyalizmin en vahşisini yaşayan USA tüm dünyanın mazum halkları üzerinde ırkçılık, milliyetçilik, dincilikle birlikte; ürettiği ve buyurduğu tek tip militarizme, tüm canlı yaşamı tehdit eder durumdadır. Emperyalist-kapitalist sistem; savaşları, çevre kirliliği, yok

edilen kaynakları, kültür yoksulluğu, kara endeksli ekonomik sistemi (anarşik bunalımlı), denetimsiz nükleer denemeleri; mazum ülkeleri kandamalarına kadar sömüren yeni sömürge sistemi ile gelişmenin önünde set olmuştur. Dünyanın yeniden ekonomik bölüşümü kan, savaş, gözyaşı insanın yazısına dönüştürmektedir. Kudurganlaşmış, militarizmle, insanlık üzerinde ekonomik, demokratik, fiziksel, sosyal, kültürel terör yoğunlaşmıştır.

Geleceğin sahibi dünya halkları ayakta susmuyor; dünya son ve büyük devrim sancılarında.

Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin bir parçası olarak Türkiye'de de yaşanan aynı Türk ordusu, dünyanın ilk kapitalist ordularından biridir. (Oyak, Reno, Asalsan, Eti, TSGV vb.) Türkiye'de kapitalist sınıfların esas dayanağı her zaman ordu olmuştur. Dönem dönem burjuva partilere güvenini yitiren sermaye, orduya güvenini hiç bir zaman yitirmemiştir; orduya her zaman güvenmiştir, sıkığı anda yönetimi doğrudan orduya vermekten geri durmamıştır. Dünya kapitalizmi ile bütünleşmiş, NATO'ya bağlı ordunun halklarımıza zulmü, doğası gereğidir; sermaye adına yönetime yerleşmiş ve çıkarları sermaye

ye ile paraleldir. Kendi halkına zulmeden, emperyalizme bağımlı ordu ve polis'in "halk için varız" demesi tam bir kara mizah örneğidir. Çıkar ilişkilerini saklamak için kullanılan iğrenç bir maske-den başka bir şey değildir.

Kapitalist toplumun tüm çürümüşlüğü ordu ve polis için de vardır (fuhuş, rüşvet, yolsuzluk, mafya ilişkileri vb.) Emir/komuta zinciri ve disiplin barikatında, toplumdaki gidenmeye çalışan pistiklerin kokusu ergeç duyarına vuruyor. Aykırı sesler ölümle susturuluyor. Yaşanan "Özden Olayı" ordunun güçsüzlüğünü gün gibi ortaya koyuyor.

Kürt halkının özgürlük mücadelesi, devrimci halk hareketi bu çürümüş-koleşmiş hanfial yapıyı sarsıyor, çözüyor ve dağıtıyor. Fırat, disiplinlilik, başkaldırı artık günlük olaylardır. Emekçi halk evlatlarını, sermayenin çıkarları için ölüme göndermiyor, göndermek istemiyor.

Yapılması gereken ZOR'a dayalı devrim mücadelesini yükseltmek, ordu içinde devrimci propaganda ve ajitasyonu ciddiye almak ve en sonu, bu yoz yapıları tarihin çöplüğüne fırlatıp atmaktır.

Silabsız, askeriz, savaşsız bir dünya;

Sömürsüz, sınırsız bir dünya;

Özgür, mutlu, onurlu

bir insanlık için;

Yaşamın Devrim,

Yaşamın Sosyalizm!

Özlem K.

SOSYALİST BASINA SALDIRI

7 Ekim 1995 gecesi ve 8 Ekim 1995 günü polisin iki ayrı eve yaptığı baskın sonucu Atılım Gazetesi İmtiyaz Sühibi Aslıhan Yücesan ve Muhabirler Bayram Namaz, Ramazan Bayrı, Metin Yeşil, Servan Yeşil ve Dağıtımçı Feriyya Lüle gözaltına alındılar.

5 Ekim Pazar günü muhabir Sultan Seçik'in evine karakol kuran polis evine gelen Seçik'i gözaltına aldı. Bunun üzerine yakınları ve avukatların Emniyet Müdürlüğüne başvurmaları üzerine bir gece önce gözaltına alınan 6 gazetecinin gözaltında olduğunu fakat Sultan Seçik'in ise kendilerinde olmadığı söyleniyor.

Faşist polis düzene muhafif sesleri susturabilmek için daha önce defalarca yaptığı gibi gözaltında kayıplara bir yenisini daha eklemek çabasında. Biz Sul-

tan Seçik'in nerede olduğunu biliyoruz. O şu anda faşist TC'nin muhafif sesleri susturabilmek için kullandığı Aksaray'daki yeni işkencehanesinde, Terörle Mücadele Şubesi'nde. Susturmaya çalıştıkları, ama bir türlü başaramadıkları sosyalist basının ö muhabiriyle birlikte işkence görmekte.

7 Ekim gecesi gözaltına alınan altı muhabir için ise 15 günlük süre alınmış bulunmaktadır.

Gözaltına alınanlar derhal serbest bırakılmalıdır.

Sosyalist basına yapılan baskılar, gözaltılar, gözaltında kayıplar, işkenceletmeleri yıldırılmayacak, onlar susturmaya çalışırken bu ses daha da gür çıkacaktır.

Devrimci Emek

13 MART GKB'DEN BUCA KATLIAMINA CEVAP

Buca Cezaevi'nde devrimci tutsaklar üzerinde gerçekleştirilen katliamı protesto etmek amacıyla, 03.10.1995 sabahı saat 05.00'da Sefaköy İnönü Mahallesi'nde iki faşistin iş yerine parça tesirli ses bombası koyulmuştur. Büyük hasara yol açan ve mahalle sakinlerinden olumlu tepki alan eylemlerden sonra dergimizi arayan bir kişi "Faşizmden Hesap Sorduk, Soracağız!" diyerek eylemi TKEP/LENİNİST 13 MART GKB adına üstlenmiştir.

DÜŞMANI İŞKENECDE YENMEK

Baskı, şiddet, katliam ve işkenec, egemen, sömürücü sınıfların, egemenliklerini tehlikede gördüklerinde her zaman başvurdukları yöntemlerdir. Sınıf savaşını kızıp yoğunlaşınca, kapitalist toplumun sömürücü sınıfı olan burjuvazi, polis, asker ve diğer militarist güçleriyle bu yöntemlere daha çok sarılır, daha yoğun uygulamaya başlar. Sınıf savaşının yoğunluğuna bağlı olarak, gelişmenin belli bir aşamasında, egemenliğin içi sınıf ve emeçli halklar tarafından iyice tehdit altında bulunduğunu gördüğü zaman, burjuvazi, barbar yolların ören tüm "insan halden, demokrasiden, parlamentosuzluk" vb. yöntemleri kaldırır ve gerçek saldırgan, katliamcı yüzüyle tarih sahnesindeki yerini alır. Dünya burjuvazisine ait bu tür karakteristik özellikler, egemenliğin her zaman tehdit altında hisseden Türk burjuvazisi için fazlasıyla geçerlidir. Bu yüzden, Türk burjuvazisi, tarihinin hiçbir döneminde, baskı, katliam, işkenec uygulamalarından vazgeçmemiş; bu yöntemleri, sınıf egemenliğini sürdürmenin bu yöntemi, değişik güçleri, çözüp çöktürmenin başlıca aracı olarak kullanmıştır. Başka bir ifadeyle, işkenec, esasında, sınıf mücadelesinin polis ile devrimci-komünist içi arasında süren bir biçiminden başka bir şey değildir. Bir farkla: Burada, devrimci-komünist içinin inanca, kararlılık, partisine ve içi sınıfı devasına bağlılığından başka hiçbir silaha yoktur. Karşıtındakininki ise her türlü silaha. Bu halde, işkenec süreci düşmana karşı verilen sınıf mücadelesinin en çapkın, en yalın halidir. Bu nedenle, işkenec direnerek yenilmez, partiyi, içi sınıfı, emeçli mücadelesini kazanmanın temel koşuludur.

Günümüz koşullarında özellikle iş savaşın giderek hızlandığı bir ortamda mücadele elbette ki bir tuma kazanacaktır. Bu nedenle, devletin tüm faşist saldırılarına ve acımasızlığına karşı onurlu bir mücadele sergileyenleri, ilerledikleri yollarda engeller beklemektir. Ama bunlar devrimciliği kendi içinde özlenseyebilmiş, ve bunu kendilerine meslek edinmiş dürüst, samimi, kararlı ve inancılı insanlar için hiç de ağırlıca zor imkansız engeller değildir. Bu insanlar için ne ölmek, ne esaret ne de acı katlanılmayacak bir durum değildir. İşte işkenec teşahhan tüm bu özelliklerinin içinde düşmanla mücadele etmenin bir yönüdür sadece. Bu mücadeleden zaferle çıkabilmek, insanın devrim davasına, partisine inancına, bağlılığına ve güvenine, yürüdüğü yolun doğruluğuna bağlıdır. Mücadele de safını belirlemiş her insanın başına gelebilir esaret. Ama burada düşmanın neyi esir aldığı önemlidir. Bilincini mi? Yoksa bedenini mi? Ve onlar büyük bir galibet içinde bedeni tutsak olduktan sonra bilinci de tutsak olduklarına düşünp bütün çabalarını bu bilincin üzerinde hakimiyet kurmaya haccarlar. Onların bütün bu çabalarına başa geçmek için daha güçlü bir silahın ilk onlardan itibaren gerekli tarzı katada oluşturulmalıdır.

Ben polisin eline tutsak olduğumda işte bu bilinçle hareket ettim. Partimin ve yoldaşlarının büyük çeveli ve cesaretle oluşturdu-

ğu polis ve işkenecde direngen tarzı alma geleneğini ölümlü pahasına inancından asla soyunmamak geleneğini, yoldaşlarım, Partime, Türk-Kürt emeçli halklarımıza asla ihanet etme geleneğini sürdürmek geleneğini biliyordum. İşte şimdi senin zamanıydı. Bu sınavdan başarıyla çıkmalı, Partimin, polis karşındaki direngen geleneğine bir katkı da ben yapmalıydım.

Ben gözaltına alındığım sırada, özellikle de olay yerinden alındığım için polisin bana olan yaklaşımı çok tepkiliydi. Olay henüz sıcağına koruduğu için tüm hüçlarını ben-den almak istiyorlardı. Yanında yerli olarak gözaltına alınan yoldaşlardan beni hemen ayırdılar. O aniden itibaren kafemde belirlili bir kalıp belirlidim. Yoldaşların hayattan endişe duymaya bir kenar bırakıp, duygusal davranmamam gerektiğini, ne olursa olsun, yoldaşımıza ve Partime zarar verebilecek tüm davranış ve tutumlardan istediğim.

İster sakat kalmak pahasına kaçmıyordum. İşte bu ilk kararım önemi çok büyüktür. Öyle büyüktür ki; bu ilk kararda en ufak bir tereddüt veya koduza kepti anlamak, uzun işkenecelerde insanın kendi içindeki düşman olarak karşısına çıkar ve düşmanla savaşmış yemiyormuş gibi, kendi kendinle savaşmak zorunda kalınır. Ve düşmanın o siltemli işkenecesinde ayakta kalma şans çok büyük darbeler yemiy olur. Her insan o anda düşümlüdür ki, eğer ben devrimciysen tamamen dürüst olmalıyım. İnancı, kararlılığı, ideolojisine olan sonsuz güveni, yoldaşlarına karşı beslediği saygı ve sevgisini, her şeyden önce onurlu bir yaşam hedefi bilince öyle bir oluşturulmalıdır ki, düşman o noktada bedenine ne yaparsa yapsın o işkenec ellerini düşüncelerimize uzatmasın. O zaman gösterilen her direnmiş, tanımlan her devrimci tarzı o elleri kurtacaktır.

Daha arabanın içinden çıkılmaya başlayan duvak, küfür ve sarfataklar içinde bulduğum kendimi. Doğrusu şaşkıncımda, çünkü onla-

nn her türlü işkenecliğe baygıncıydım biliyor ve ona göre kendimi hazırlıyordum. İlk olarak kesinlikle öleceğimi kabul ettim. Ama içinde en ufak bir tereddüt taşımıyordum. İşkeneceden ölü olarak çıkmamın büyük onurunu taşıyacağıma inanıyordum. Sonra sakat bırakabileceklerini gözönüne getirdim, bun da da hiçbir tereddütüm yoktu. Çünkü asıl önemli olan fiziksel yaralar değildir. Düşüncelerde oluşan yara ömrünün sonuna kadar kara bir leke gibi alında kalır ve öldükten sonra da bitmez. Mezarda bile çaresiz yoktur bu hastalığım. İşte bu korkunç duruma düşmektense ölmeyi seçmek yapılacak en doğru işti.

Terörle mücadele şubesine götürülür götürülmez her tipen on-onbeş adam, evanı yakalamış ve onu her an parçalamaya hazır çakal sürüsü gibi etrafına sarıldı. Kimliğimden adına-soyadıma öğrenmişler ve olayla ilgili soruyorlardı. Olayla hiçbir ilgimin olmadığını söyledim. Bunun üzerine olayda yer aldıklarını iddia ettiler. Oç kişilerin daha yakalanacağına ve her şeyi aradıklarını söylediler. Herhangi bir şeyle bağlantı kurmak için ağzından laf almaya çalışıyorlardı. Söylediklerinde hiçbir doğruluk payı olmadığını biliyordum. Ki olsa bile, bu benim tenımı eblememeliydi. Parmak izi ve kaba dayaklardan sonra sürekli tehditler yağıyorlardı. Beni ölümlü ve tecavüzle tehdit edip korkutma işliyorlardı. Bu konuda ciddi olduklarıma ispatlamak için bazı girişimlerde de bulunmaktan kaçınmadılar. O anda işkenecede insanların bu girişimleri hiç değerlendirmesi gerekmiyor. Ölmek, sakat kalmaya ve tacize ne olursa olsun yenik düşmemeli ve tüm bu girişimler esasında korkmadan kararlılık ispatlanmalıdır. Mesala idam işi kurulup, konuşmamı aksi takdirde beni asacaklarını söylüyorlardı. Ben de kesinlikle konuşmuyordum devince bir sandalyeye çıkartıp ilmeği boynuma geçirdiler. Bu durumda telazar son bir defa bana düşünmem için süre tanıdıklarını söylediler. O anda yapacağım tek şey vardı: Onların bana tanıdığı süreyi reddetmek ve ölmeye hazır olduğumu, hiçbir şey konuşmayacağımı ispatlamak. Bu ruh hali içinde kendimi tereddütüüzce sandalyeden aşağı attım. Gözlerim aniden karardı ve aoluğum kesilmeye başlamış ki hemen ipi çözüp beni indiriler. Bu onlara öyle büyük bir moral bozulduğu verdi ki, küfürlerinden ve dayaklarından, yüzlerindeki öseden bunu görebiliyordum. Fiziksel olarak onlara zarar verme şansız pek yoktur ama psikolojik olarak onları çöktürmek bizim en büyük silahımızdır. Bu silahın gücüne inanmalıyız. Aynı şekilde cinsel taciz, kadınlık veya erkeldik "onurunu" zedelemek gibi tehdit aracı olarak kullanılır. Ama esul onurun bilincini saklamakta yoldaşını unutulur. Bu davranışlarıyla bazı insanlarda bulunabilecek feodal duygulan harekete geçitip yine karşılarındaki insanın zayıf bir yönünü bulmaya çalışıldan açılır. Onların ister fiziksel, ister psikolojik, tüm müdahaleleri bir taktik nasılığı tasriktedir. Cinsel taciz girişimlerinden korkmadığımı gösterip onlara tüm gücümle direnmem sonucu vazgeçtiler. Ve sonra, biraz önce seldiran kendileri değitmiş gibi, "bak bizim namusuna düşülmü olmasın bu kadar direnmesün, hadi konuş da boğuna ezizyet çekene" diye

konuşmaya başladılar. "Hiç bir şey bilmiyorum" deyince, kolundan tutup fiteletler ve "Duyuyor musun? Arkadaşın öldü. Ne oldu öldüğün mi yolda?" diye başını ruh halimi gözlemlemeye geçiyorlardı. Oysa ben, dinlenerek savşan bu yoldaki bedemini ölse bile yaralı bir değeriyle hemen o anda yanarda hissellim. Ve O, yolduğuyla bile gitleme geçiştiriyordu. Tek kelime etmezmiş yüzüne nefesle bakıldığını görünce beni hemen ters askya aldılar. Kollarımı daha kesese bağlandığımda unışığına hissettimsün, bir de yüksek bir yere asılınca utrudumun ağrıyla omuzlarının gariye değin açıldığını, buna karşılık göğsümleri daralmaya başladığını ve kollarının uyuşukluğunun iyice arttığını hissettim. Bu şekilde sorular sormaya başladılar. Beğenim olduğumu iddia ettiler. Örgütten bazı kişiler soruyorlardı. Ben de tarımdayım söylüyordum. Bunun üzerine kaldığım evi öğrenmek için sorular soruyorlardı, "bilmiyorum" deyince bir yandan vuruyorlar bir yandan da ağrı almıyacak kütükler adıyorlardı. Bu ilk adı sızıcı bula uzun sürmedi. Hemen indirtip ipin çözdükten sonra kollarına zincirler atıyorlardı. Sonra bir buvalete götürüldüm. Yerde büyüğe bir halip buz duruyordu. Zorla konuşup üzerine yatahdılar. Bir yandan da burunlarına izemine su tutuyorlardı. Bu da sonuç vermeyince beni telar sorğu odasına götürdüler. Ve bini yanına gelip "Bak lazım qama asla, husna de sandalye Ya şu sandalyeye oturursun seninde insan gibi konuşuruz ya da bu geniş yata salak da kalabilirsin, o kendini feda ettiğin yoldaşların bir kız dönüp halonaxlar yüzüne" diye beni ilirafa zorluyordu. Ama o anda insan bilmesi ki, o sandalyede bedenen bir rahatlık var fakat bunun yanında dönüğü olmayan ve dibi iğrenç bakaklıklara vatan bir uçurum var. O uçurumdan atılmayı kendimi. Öte yende askıda büyük acılar var ama bunun yanında direnmek ve düşmana saldırmak, onu yarmak ve sakar kalırsa bile yegam boğunca ve öldükten sonra da saygıyla anılmak bir yegam var. Tüm bunları birkaç seniyede aldımın geçirirliğim. Kararımı verip askya alınan yere doğru yürüdüm. Onlar da "peld o zaman, madem neyi getirmeyi istiyorsun çek bakalım" diye beni telar askya aldılar. Bu sefer de eğriğine artırmak için belime taş bağlanıktı. Telar sorular sorup, arkadaşlarının eskil söyletlerini istedikiler. Bu arada, "bu sana kadar gorktan olayı duyup evi terk etmişlerdir sen de boğu boğuna onları burada konuşmaya çağırıyorsun" diye bu aldatmacalara inanmamı beklüyorlardı. Tuşun elkiyle beraber vücudum ağır bir yapmaya başlanıktı ki, el ve ayak parmaklarına kabloların bağlandığını hissettim. Sonra da kabloları tekni mas attığı yerlere anı daktılar. Elektrik besinin bağlandığını anlamıştan fevriken "Hiç ses çıkmayacağım" dedim. Ve elektrikli yürüdüğünde perşekleri de hiç sesini çıkarmadım. Sadece vücudumu sarsılıyordu.

Sesinin çıkmadığını görünce "elektrikli az gidiyor galiba biraz daha yükselt" diye emir verdi biri. Telar elektrikli verildi, yüksekli iyice artırmak olarak belki ki. Yine sesini çıkarmayınca elektrikliğe ara verildi. Tüm bunlar olurken, bir yandan da sorular soruyorlardı: "Söylediğiniz örgütlen değışken, hangi örgütlersiniz?" Ben de hiçbir örgüte iliğim olmadığımı söyleyince "peld bu kadar nasil direnebiliyorsun, aradan bir insan olsun bunları yapmazdın" diyorlardı. Ve telar emir vermek için dayak atıp halterlere başlamışlardı. Askıda durduğum epey artmış, elektrikliğin etkisiyle aşım kuramıştı, ama buna karşılık çels terliyordum. Kimi zaman nefesim daralıyor, soğuk alamıyordum, arada bir kemiklerimeken beni sesler de geliyordu. Tüm bu işkenenin içinde direnişleriyle büyük gelenekler yaratmış devrim savşığına geldi aldım. Onların bir tekine bile gelebilecek zevceken ben acımın oluştum düşman değil, kendi ellerimle öldürülen kendim. Bunu düşünürken bir yandan tüm sevdiğilerimle beraber halay çekişlerimize geldi aklına. Sanki ben askıda değil onlarda halayın içindeydim. Beni indirtip telar bozu yutüldü. Kollarımı iyice uyuşturmuştu. Ve o halde telar beni askya alırdım, arada bir ağrıyımlı altına sandalye koşup "konuşacak mısın?" diye soruyorlardı. "Hayır" cevabını alınca sandalyeyi geri alıyorlardı. Yeniden elektrikli verildi, yine sesini çıkarmayınca başledi herhalde deşip birleç sarıya durakladılar. Sonra deşaklıda sorular babilir ardınca yağmaşa devam etti. Hepsiyle "bilmiyorum" diye cevap veriyordum. "Kuzum ölcekisin, bak illerini kopuyor, sen de duyuyorsun, sakar kalırsın" deyince "ölmek de salak kalınak da beni etkilemez" dedim. Bunun üzerine birleç sarıya hiç konuşmadan öylece salaklandırdılar. Bu sefer aydınına taş bağlayıp ipi sağışın çekerek tüm vücudumun garkımasını ve acımın artmasını amaçlıyorlardı. Sonra önüme bir sandalye koyup "ya ilirafine çikler, rahatlar ve konuşursun, ya da bu askıda ölürsün" dediler. bu sandalyenin önüne sandalyeden hiçbir faku yoktu. Vücudum askıda sallanırken ara da bir sandalyeye çarpmamı sağışın "hissat sandalyeyi bu aradan kurtul" diyorlardı. Ben de öksyle bir telar almış sandalyeye. Bu sefer daha ağır bir şekilde hem söylenerek hem de küfrederek vuruyorlardı. Bu, onlara tüm çabalarının boğu gittiğini, umutsuzluğlarının arttığını, acıllığın ve çaresizliğin bir göstergesiydi. O askıda daha ne kadar kaldığını hatırlamıyorum, ama indirildikten sonra telar buza yattırdım. Sonra kuyakdesimle birleç sarıya soruyun altında tubular ve ventilabör çalığına önünde beklidiler, bu arada bir tenezi banimle "babacan" bir tenide konuşuyordu. Bu onları çözme taliblerinden beklide. Ağır işkenelerde çöcemedikleri insanları konuşarak çözmeye çalışır. Bu durumda yapılması gereken herşeyde onlarla hiçbir diyaloga girmemektir. Bazen çok alakasız, ufak tefek sorular bile sorular, bunlara dahi

cevap verilmemelidir. Sorular sistematik ve organize sorulur ve bunlarla karşındakilerin kişiliğini ve zayıf noktalarını öğrenmeye çalışılır. Bu konuda bilimeyerek de olsa onlara ipucu vermemek gerçekten çok önemlidir. Ağır işkenelerde gözlemlenen tavır, kesinlikle psikolojik işkenelerde de korunmalıdır. Genellikle yapışkan bir hava, negatif yanılmaya çalışılmaktadır. Başlangıçta onları kandıracağına inancına sahip olmak yararlıdır. Bu, onlarda diyaloga girmenin başka bir çeşididir. Onların insan psikolojisi konusunda profesyonel olduğu, karşındakilerin bir bakışı, bir hareketini bile yorumlayıp ona göre saldırmaya geçtikleri bir gerçektir. Tamamen rahat ve sığıldanlı bir tavır sergilenmelidir. Bir sigara veya yemek teklifi gibi "ilham"lar kesinlikle reddedilmelidir. Unutulmalıdır ki, karşınızda "babacan" konuşan insan aynı zamanda bir esattır. Öldürülen ve işkeneden geçirilen tüm meskenimizin kendimize bulduğumuz esattır. O masum konuşmalarını ve seslenişlerini aldığımız iğrenç esattır yandı görmek çok önemlidir. Kati şübheden içinde çalayan bir insanın tüm oturunu, şerifini ve iyi niyetini konuşabileceği düşünülebilir mi? Her girişimleri tavır vermeden reddedilmeli, ideolojik tartışmalara bile girmemmelidir.

Onlar düşüncelerimizi karalayarak da yoldagabılır. Yine onları müjdetip almanız oluruz. Brakın teklifi kadar konuşsun, bir noktadan sonra gergin yüzümü gösterecektir. Açlık grevi onlara kesim olmaktadır. Bir göstergesidir. Küru zaman zorla yedirme ve çalıklar, buna tüm gücümüzle karşı ko nultmalıdır. Ya da "item bilecek senin açlık grevinde olduğunu, boğuna eğiye alma kendine" gibi telar edip yanında bulunmayabilirler. Bu açlık grevinin önemsenmedikleri anlamına gelmemelidir. Tam tersine önemsediklerini karşındakine belki göstermek için böyle davranırlar.

Onbey günlük gızeleli kitasından sonra mahkeme tarafından tutuklandım. İşkenec sürecinden çöğümde, üzerimeki fiziki ağrılarda ruhi bir hafiflik ve mutluluk vardı. Evet bu zorlu süreçte, insanımı, kemelikliğim, bağışığım, Devrim, Partim ve yoldaşlarıma olan sevgimden başka bir ilahınun olmadığı bir seveğe düşmanı yermişim. Şubeye tek boğuna girep tek boğuna çıkardım. Partimin ve yoldaşlarının kan ve can pahasına cıghardığı dirençten çığıya bir kalkı yapmanın mutluluğu, gururu, kavenci vardı. Üzerimde. Dahası Partimin gösterdiği yoldan böyle kavencia yürürken geniş yoldaşlarıma işkenede nasil davranacaklarına ilişkin bir örnek hediye ettiğini biliyordum. Onların da bu yoldan yürüyöceklerine emindim. Çünkü, direnme gücünün bir kısmını onlara düşürerek, hayal ederek kendimde bulmuşum. Cessesine doğru git alırken bir yandan dışarıdaki mücadeleden kopmuş olmanın buraklığını, öte yandan dışarıdan yarımsı olmanın kırıcını yaşıyordum.

Bir Leninist

Dört Kitap

"Yeryüzünün Lanetlileri"nde F. Fanon sömürgecilik sistemine, sömürge halklarının güçlü bir tokedine vuruyor. Bağımsızlık mücadelesi veren Cezayir halkı 1 milyon kitap veriyor. Fanon kitabında toplum psikolojisini ve eğitim bilimsel bir belge açısıyla işlemiş. Afrika yerli Halkınin gözyüyle Avrupa nasıl götüüyor? Bu kitapta bunun da cevabı var.

***

"Hepimiz Katiliz"de Sartre bir Fransız sömürgeci olan Cezayir'de sürdürülen Ulusal Bağımsızlık Mücadelesine Fransız halkının duyarsızlığı lanetleniyor ve UKM yanında yer alarak bir aydın olarak (onurunu satan bir çok aydınımızın tersine) bir insanlık dersi veriyor. Fransız halkına şöyle sesleniyor: "Sekiz yıllık bir suskunluk; ne büyük bir açılmalı!"

***

"Yeryüzüne Dokun" ve "Kalbini Vatanına Gözetin" Kızılderililerin destansı direnişlerini anlatır. Bu iki kitap Sioux, Cheyenne, Apache gibi savaşkan; İnka, Aztek ve Mayalar gibi büyük uygarlık yaratmış bu ırka hissettiklerimi bitmeyecek bir sevdaya döndürdü.

Zenginliğin kan ve gözyüğü pahasına yaratıldığı "Uygar Batı"ya karşı "vahşiler"in verdiği onurlu savaşın ağırbaşlı, yalın, bilgece anlatılıyor. Avrupa doymayan, doyurulamayan bir açgözlükle ihtiyacından fazlasına el koyarak, iliklerine kadar sömürerek semilmiş. Asya, Amerika, Avustralya ve Afrika halklarının topraklarına el koymuş zenginliklerini talan etmiş, kültürünü yok etmiş, zulüm ve kayın ise tek yöntemi olmuştur. "Vahşi"ler topa, baruta karşı ok ve yaylarıyla, bedenleriyle başkaldırmışlar, direnmişler, soylan tükenmeyle karşı kar-

şaya gelmiş, yenilmişler, yine de şöyle haykırmişler:

"Bizim fikirlerimiz, sizin fikirlerinizi yenecektir. Bu ülkenin değer yargılarını paramparça edeceğiz. Önemli olan, sizinkinden daha üstün bir yaşam biçimine sahip olmamız. Kızılderililerin daha insanca bir yaşam felsefesi var. Biz bu ülkeye insanca yaşamayı öğreteceğiz. Bu ülke bir gün anayemmesini, kanunlarını, mülkiyet yerine insanı temel alarak yeniden düzenleyecek, eğer Kızılderililer güçlü bu ülkede bir güç olacaksa, bunun nedeni ideolojik olmasıdır. İnsan yaşamına verilen değer nedir? Asıl sorulması gereken budur."

Selam olsun Kürt Halkına, Selam Olsun Zapatistalara

Ve dünyanın tüm ezilen ve sömürülen halklarına selam olsun.

Özlem K.

İKİNCİ DÖNEM
KURS KAYITLARIMIZ BAŞLADI

Üç yıldır kültür sanat cephesinden sistemin yoz kültürüne karşı mücadele ediyoruz. Yaşamın her alanında amansız bir bombardıman altındayken, toplumsal gerçekliği sanat anlayışımızla, millîtimizle, sadece eleştiren değil, aynı zamanda değiştiren sanat beğenimizle alternatif olduğumuzu gösteriyoruz... Üretimlerimizin coşkusunu her geçen gün daha sıcak yaşıyoruz. Bu üç yıllık süre içinde; tiyatro, şir ve müzik gruplarımızı oluşturduk. Hem teorik, hem pratik olarak uzun soluklu çalışmalar yaptık... İşçi direnişlerinde, eylemlerde, şenliklerde, tiyatromuz, şirimiz, müziğimiz ve coşkunumuzla aktif olarak yer aldık... Gündemi yakalayan, gündeme müdahale eden, paneller, söyleşiler, seminerler, dinletiler düzenledik... Üretimimiz yeni dostlarımızla da paylaştık. Gitar, fotoğraf, tiyatro kurslarımızla, üretimden doğan paylaşımı halka halka çoğalttık.

İnsandan aldığımız güçle, **Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla** diyen GENÇ EKİM, tüm aydın, sanatçı ve emekçi insanları çalışmalarına bekliyor. Gelin, özgür insanı ve yeni dünyayı birlikte yaratalım!

Yeni dönem çalışmalarımız için kayıt süremiz 12 Kasım 1995 Pazar gününe kadar devam edecektir.

**GİTAR
TİYATRO
HALK DANSLARI
NOTA SOLFEJ DERSLERİ
FOTOĞRAFÇILIK
ESTETİK SEMİNERİ**
(Cengiz Gündoğdu'nun Katılımıyla)
ÇOCUK KULÜBÜ
Çocuk Tiyatrosu
Çocuk Korosu

GENÇ EKİM SANAT MERKEZİ
EKİM AYI PROGRAMI

15/10/1995 PAZAR / SAAT: 14.00

"CEZAEVLERİNDE YANAN ATEŞ"

Bir alev daha parladı Buca'da. Üç canı daha uğurkadek güneşe... Buca'da yanan ateşe yine cezaevlerinden geldi destek. Şimdi yüzlerce insan açık grevinde.

Bir ateş yanıyor cezaevinde, bir çığlık yükseliyor.

Gelin gâmelim bedenlerde yakılan bu ateşi duyuram çığlıklarını. Sesimizi seslerimizin yanına koyup Cihan'a duyuralım...

Müzik Dinletisi

**KOMA AĞİRE JİYAN
GENÇ EKİM SANAT MERKEZİ
MÜZİK GRUBU**

Tiyatro:

**"KAYIP"
GENÇ EKİM TİYATRO GRUBU
Şiirleriyle**

**SERVET YALÇIN
(Tiyatro Emekçisi)**

18/10/1995 ÇARŞ. / SAAT: 18.00

"ORTAKÖY KÜLTÜR MERKEZİ"
GENÇ EKİM'DE

"OKM BURADA" etkinliklerinin devamı olarak bu hafta OKM, Genç Ekim Sanat Merkezi'nde.

Grup Yorum ve Genç Ekim Müzik Grubu birlikte yapacakları etkinlikte "kurumlarımız kapandı da mücadelemizi sokaklarda, varışlarda kasacası her yerde sürdüreceğiz" diyorlar.

Duyarı olan tüm insanlara birlikte olduğumuzu göstermek için, halklarımızla kurumlarımızın nasıl bir dayanışma içinde olduğunu göstermek için; Haydi emekçiler, haydi işçiler, memurlar OKM ile dayanışma için; Bu hafta GENÇ EKİM'el.

Dinleti

**GRUP YORUM
GENÇ EKİM SANAT MERKEZİ
MÜZİK GRUBU**

22/10/1995 PAZAR

**"GENEL GREV"
Dia Gösterimi
MİTİNG
"Gülten Tetik"**

Panel

**GREV YERLERİNDEKİ
İŞÇİ TEMSİLCİLERİ**

29/10/1995 PAZAR

Dinleti

**GENÇ EKİM SANAT MERKEZİ
MÜZİK GRUBU**

**İstiklal Cad. Rumeli İğhanı 88/10
BEYOĞLU / İSTANBUL**

FAŞİST BURJUVA BASIN SALDIRIMINA DEVAM EDİYOR

27.07.1995 tarihinde LGB savaşçısı Tank Ziya Yıldırım'ın polisler tarafından öldürülmesiyle ilgili olarak, gazeteye yazılan Ayfer Ercan, 9 Ağustos 1995 tarihinde basına tanıtıldı.

Basına tanıtılmasının ardından ajanların kadar kalemgörleri ile de ünlü basınımız hemen polisin faillerini bulamadığı olayların failini buluverdi.

Kimine göre Doğan Medya Center'li kurşunlayan dışı terörist yakalanmıştır. Kimi-

ce her türlü işkence ve tacize maruz bırakılan, tüm yapılan suçlamaları kabul etmeyen kendisine yapılan işkenceyi protesto ederek ifade vermeyen ve ifade vermeme tavrını boyalı basının deyimi ile "marifetmiş gibi" zafer iğretesi yaparak perçinleyen Ayfer Ercan onurlu bir insandır. İfade vermemiştir. Dolayısıyla ne Doğan Medya Center'li kurşunlayan dışı terörist, ne de yakalanınca bu rolleri asıldan dolayı sakat koturmuş destekli kaideler, "bu rolleri oynat" kitabına okuyan Yıldırım'ın ağı dışı terörist yakalanmıştır. Çünkü orta-

si çeşitli tarihlerdeki bombalama olaylarına ağıdık getirildi. Ayfer Ercan'ın eğitimsiz terörist olduğunu keşfettiler! En önemlisi de faşizmin peralı bekçisi İsmet Yiğitli'yi öldürenin olay yerinden hayli uzakta gözaltına alınan Ayfer Ercan olduğunu keşfedilmesi idi. Ardından Ayfer Ercan hakkında idam istemi ile dava açıldı. 27 Temmuz'da yerinden hayli uzakta İktisadi Medya Plaza'da masaların başında oturan kalemgör basınımız olayların nasıl meydana geldiğinin kurgusunu yapıyordu. Başrolde Ercan konuldu. Tüm bunların yanında, genelde sayfasız ünlülerin aşk dedikoduları ile dolduran gazeteler Tank Ziya Yıldırım ile Ayfer Ercan arasındaki aşk ilişkisini(!) bulup çıkarttılar. Hatta Ayfer Ercan'ın kıldandan korktuğu için ifade değiştirdiği bile yazıldı, çizildi günlerce...

Ayfer Ercan kim? TKEP/Leninist LGB savaşçısı Tank Ziya Yıldırım yoldaşın polise karşı çıktığı çatışma sonrasında gözaltına alınarak, gözaltında bulunduğu 15 gün süresin-

de ne bir ifade ne de bir söylem vardır. Bu failini bulamadıktan devrimci eylemleri burjuvaziye yazarmak için faili bulma çabalarının ürünüdür. Bu yargısız infazdır. Bunlar sadece iddialardır ve işkenceye karşı aldıkları yarı onurlu suskunluktur.

Tüm insanlık dışı uygulamalara karşı yapılan zafer iğretesi burjuvazinin yenilgisidir. Bu yenilgidir! uşağı faşist basına bu öğrençümlerini yazdılar. Ayfer Ercan ne bir ev göstermiş, ne de üzerlerine birşeyler yitdirmişlerdir insanları yakalamıştır onlara. Sadece suskunluğunu haykarmıştır auzatlarına ve işte burjuvaziyi ve onun bekçilerini de kudurtan budur. Ayfer Ercan ve onun gibi onurlu insanların işkenceye rağmen yenilmeyen zafer iğretelerinde yükseliyor devrim. Tank Ziya Yıldırım gibi!

**SAVAŞÇILARIMIZLA
YÜRÜYÜRÜZ DEVRİMİ!
YÜKSELİYÜRÜZ
DEVRİM BAYRAĞINI ELLERİMİZDE!**

BASINA VE KAMUOYUNA

Burjuva basın cezaevlerini hedef gösteren katliam saldırılarına zemin hazırlamayı amaçlayan haberler yayınlamaya devam ediyor. Gün geçmiyor ki, gazete veya TV'lerde cezaevlerine ilişkin yapılan bir habere rastlanmasın.

21 Eylül'de Buca Cezaevinde gerçekleştirilen katliam örneğinde olduğu gibi, faşizm herhangi bir saldırıya girişmeden önce emirindeki muhabir köşe yazarı, TV yorumcusu ve medya patronlarını harekete geçirerek saldırının alt yapısını hazırlamaya çalışıyor.

Bayrampaşa Cezaevindeki devrimci tutsaklar da, devletin saldırıya geçmesi için öncelikli hedefi olagelmislerdir. Bu yüzden medya, özellikle son aylarda Bayrampaşa Cezaevinin gündeminde dönüştürülmüş, yalan yanlış, hayal mahsulü haberlerle kamuoyunun dikkatini Bayrampaşa Cezaevi'ne çekmek istemiştir.

Yalan haberlerin sonucunda 09.10.1995 tarihinde Meydan Gazetesi'nde Ahmet AKPAK imzasıyla yayınlandı. Ahmet AKPAK'ın "Şok Rapor" anonsuyla geçtiği "haber"de, "militanların birbirleriyle irtibata geçerek eylem planları yaptıkları", "cezaevlerine sol görüşlü görevlilerin alındığını ve bu görevlilerin militanlar tarafından dışarıyla irtibat için kullanıldığını", "koşuş aramalarının 3 saat önceden tutuklulara bildirildiği" gibi uydurma ve maksatlı, sözde açıklamalara yer verilmiştir. Aynı "haber"de bu yalanlarla yetinmeyen Ahmet AKPAK, kendisine ve efendilerine ait olan burjuva ahlakçılığı ve kafasındaki pislikleri devrimcilere mal etmeye kalkarak, erkek ve bayan devrimci tutsaklar arasında cinsel ilişki yalanını uydurma cesaretini gösterebilmiştir. Rahunu faşizme satmış olan Ahmet AKPAK bu "öretinin" sonuçlarına da katlanacaktır.

Ayrıca aynı tarihli Milliyet Gazetesi'nde de, "dışarıdaki örgüt üyelerinin eylem talimatlarını Bayrampaşa Cezaevi'ndeki tutsaklardan aldıkları"ni iddia eden bir polis senaryosuna yer verilmiştir. Artık kamuoyunu da baktıran bu yalanların, siyasi şubelerde ve devletin psikolojik savaş merkezlerinde üretildiği aşkır.

Ahmet AKPAK gibi devrimci ve halk düşmanı muhabirler ve devrimcileri karalamaya, devletin cezaevlerine dönük saldırılarını meşrulaştırma amaçlı haberleri yayınlamayan burjuva basın-yayın kuruluşları halka ve devrimcilere karşı işledikleri suçların hesabını vermekten kurtulamayacaklardır.

Meslek ahlakına sahip çıkan, namuslu basın emekçilerini, ilerici demokrat kamuoyunu ve tüm emekçi halkımızı, devrimci tutsakları karalamayı hedefleyen yalan haberleri boşa çıkarmaya ve devletin cezaevlerine dönük Buca benzeri katliam saldırılarına karşı set oluşturmaya çalışıyoruz.

09/10/1995

Bayrampaşa Cezaevi

TKP (ML), TİKB, TKP/ML, TDP, EKİM, Direniş Hareketi, MLSPB, TKEP, HKG, Devrimci Yol, THKP-C/HDO, TDKP, TKEP/LENİNİST, MLKP, DHKP-C
Tutsakları Adına
C. KESER, E. GÖKTURNA, S. ÖZBOZAT

